

စိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ

ဖောင်ထွန်းသူ

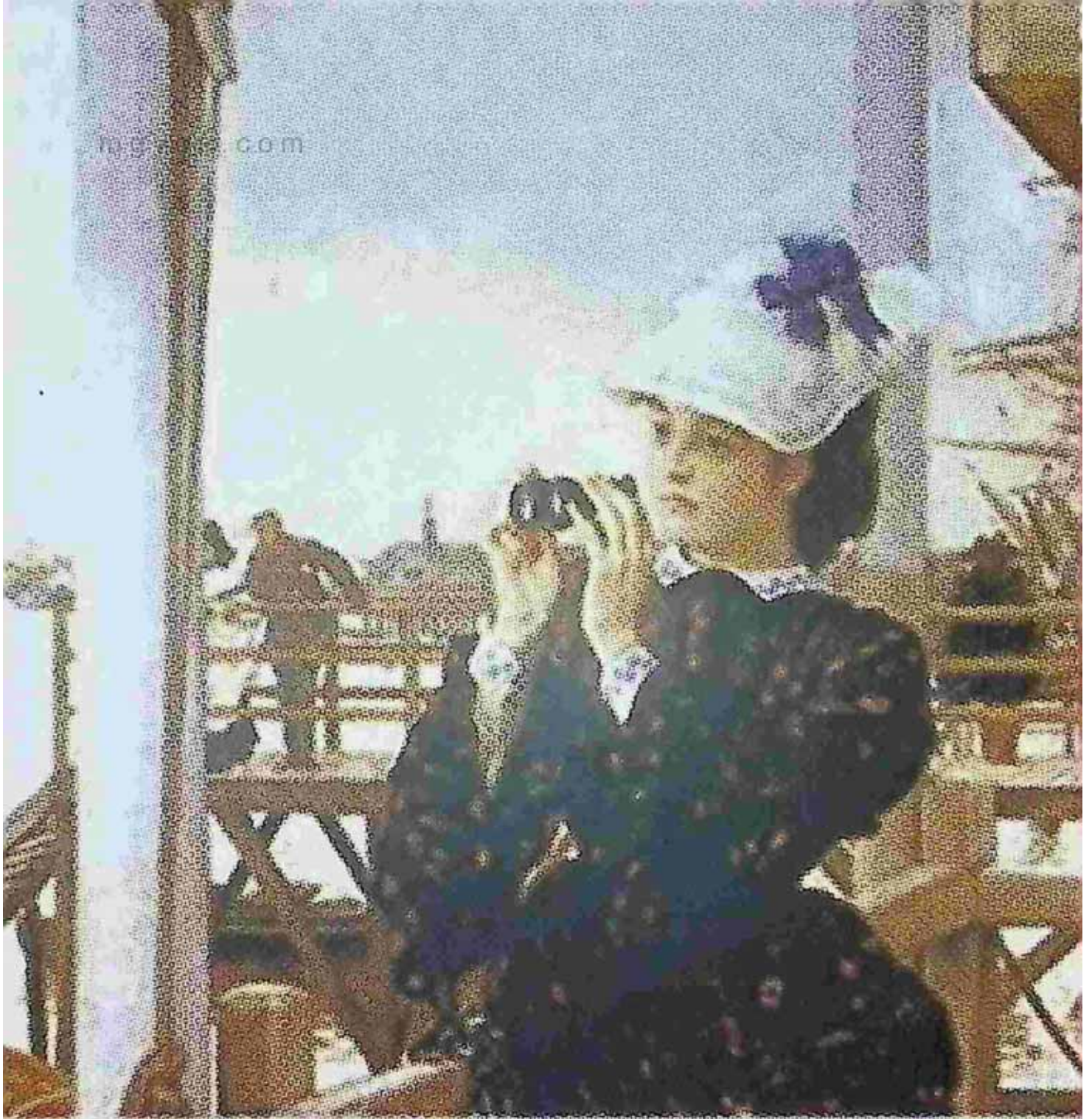
ချစ်သောမာယာ

The Captain's Daughter
Alexander Pushkin

ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း

mayober.com

www.mg.com

ဖောင်ထန်းသူ

ချစ်သောမာလာ

The Captain's Daughter
Alexander Pushkin

စတုတ္ထ

TUN0053
2,500.00 KS

ချစ်သောမာယာ မောင်ထွန်းသူ

စာမျက်နှာ ၁၇၇ မျက်နှာ၊ ၁၃ ဝင်တီ x ၂၀.၅ ဝင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ - အောင်မာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မင်းရိပ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၂၀ နိုဝင်ဘာလ၊ ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

၂၀၀၀ပြည့်နှစ် တောင်တန်းစာပေ၏ ဒုတိယအကြိမ်နှင့် ၂၀၁၅ စိတ်ကူးချိုချို၏။

ရောင်းဈေး ၂၅၀၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705

www.facebook.com/SKCCmyanmarbook

www.skccmyanmarbook.com

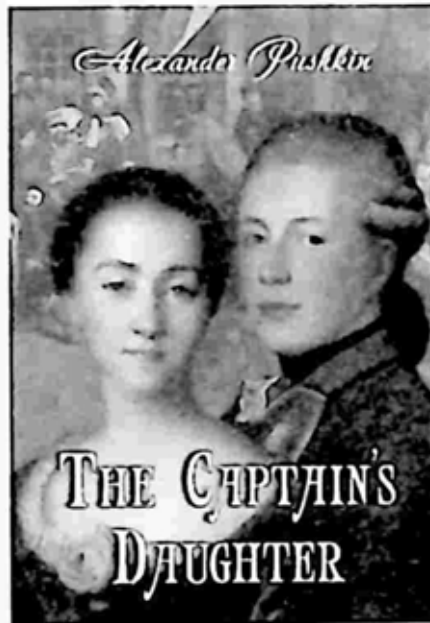
စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

□ □ □ □ □ □ □ □

ချစ်သောမာယာ

THE CAPTAIN'S
DAUGHTER
Alexander Pushkin

မောင်ထွန်းသူ

ဖြန့်လည်ရက်နှိပ်ခြင်း၊ ၂၀၂၀

မြန်မာပြန်သူ၏အမှာစာ

[၁]

စာအုပ်တွေဟာ ဝိုင်နဲ့တူပါတယ်။ တချို့ဝိုင်တွေဟာ ပြည်တွင်းမှာ သောက်သုံးနိုင်လောက်အောင် အနံ့ အရသာနဲ့ပြည့်စုံကြပါတယ်။ တချို့ ကျတော့ အနံ့ အရသာက ထူးကဲလွန်းတဲ့အတွက် ပြည်တွင်းမှာသာမက ဘူး၊ ပြည်ပကိုပါထွက်ပြီး အရသာထူးတဲ့ဝိုင်အဖြစ် ထင်ရှားကျော်ကြား ကြရပါတယ်။

စာအုပ်တွေမှာလည်း အဲဒီသဘောလေး ရှိနေတယ်လို့ ကျွန်တော် ယူဆပါတယ်။ တော်လ်စတိုင်း(Tolstoy)၊ ဒေါ့စ်တိုယက်မ်စကီး (Dostoyevsky) နဲ့ ချက်ကော့ဗ်(Chekhov) စတဲ့ ရုရှားစာရေးဆရာကြီးတွေ ရဲ့ စာအုပ်တွေဟာ နိုင်ငံရပ်ခြားတိုင်းပြည်တွေကပါ အရသာခံနိုင်လောက် အောင် စံချိန်မီကြပါတယ်။ နောက်ဆုံးတစ်နေ့ ဘာသာပြန်ပုံ မကောင်း ဘူးပဲဆိုဦးတော့ သူတို့စာအုပ်တွေရဲ့ အစွမ်းသတ္တိ၊ ဆိုလိုတဲ့အဓိပ္ပာယ်နဲ့ အနှစ်သာရတွေအတွက် ဘာသာစကား အတားအဆီးနဲ့ ယဉ်ကျေးမှု ဆိုင်ရာ အလှမ်းကွာဝေးမှုတွေကို ကျော်လွှားကူးဖြတ်နိုင်စွမ်းရှိကြပါတယ်။

ဒီစာရေးဆရာကြီးတွေဟာ ရုရှားနိုင်ငံမှာ အမြတ်တနိုးကြည်ညို လေးစားခြင်းခံရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေပါ။ ဒါပေမဲ့ ရုရှားလူမျိုးတစ်ယောက် အနေနဲ့ကတော့ သူ့ကို ခေတ်သစ်စာပေ အမွေအနှစ်တွေပေးခဲ့တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ဟာ အဲဒီစာရေးဆရာကြီးတွေပါလို့ မသတ်မှတ်ပါဘူး။ သူ သတ်မှတ်တဲ့

စာရေးဆရာကတော့ အလက်ဇင်ဒါ ဆာယက်ဗစ်ချီပွတ်ရှ်ကင် (Alexander Sergeyevich Pushkin)ပါပဲ။

ဒါတင်မကသေးပါဘူး၊ ရုရှားတစ်ယောက်အနေနဲ့ စစ်နှင့်ငြိမ်းချမ်းရေး(War and Peace)၊ ကာမာဇော့ဗီအစ်ကိုများ(The Brothers kavamazov)၊ ချယ်ရီခြံ(The Cherry O'vchard)စတဲ့ ဝတ္ထုကြီးတွေကို ဘာသာပြန်လို့ ရနိုင်ပေမယ့်၊ ပွတ်ရှ်ကင်ရဲ့ဝတ္ထုတွေကို ဘာသာပြန်ဖို့ မလွယ်ပါဘူးလို့ ပြောချင်ပြောပါလိမ့်မယ်။

ပွတ်ရှ်ကင်ဝတ္ထုရဲ့အရသာကို ပြည့်ပြည့်ဝဝခံစားချင်တဲ့လူဟာ ရှေးဦးစွာ ရုရှားဘာသာကို သင်မှဖြစ်မယ်လို့တောင် ပြောလိမ့်မယ်ထင်ပါတယ်။

ရုရှားစာရေးဆရာ ပွတ်ရှ်ကင်နှင့်ပတ်သက်၍ ထိုစကားကို ပြောခဲ့သူမှာ အမေရိကန်စာပေပညာရှင် ဂျော့ချ်စတိန်းနား(George Steiner) ဖြစ်သည်။

သူ့အဆိုသည် လွန်လွန်းသည်ဟုမပြောနိုင်ပါ။ ကမ္ဘာကျော်ရုရှားစာရေးဆရာကြီးတစ်ဦးဖြစ်သော ဒေါ်စ်တိုယက်စကီးကပင်လျှင် 'ပွတ်ရှ်ကင်၏ စာပေနှင့် ပွတ်ရှ်ကင်ကို မသိနားမလည်သော ရုရှားတစ်ယောက်သည် သူ့ကိုယ်သူ ရုရှားလူမျိုးတစ်ယောက်ပါဟု ပြောနိုင်သည့်အခွင့်အရေးကို စွန့်ပယ်ခြင်းဖြစ်သည်' ဟု ဆိုခဲ့ဖူးသည်။

အမှန်တော့လည်း ခေတ်သစ် ရုရှားစာပေသည် ပွတ်ရှ်ကင်နှင့် အစပြုခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ပွတ်ရှ်ကင်၏ခေတ်ကာလမတိုင်မီက ရုရှားစာပေလောကသည် ခေတ်နှင့်အမီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ခြင်းမရှိသေး။ ထိုစဉ်က ရုရှားစာပေနယ်တွင် ဘာသာရေးဆိုင်ရာ ကျမ်းစာများ၊ သမိုင်းမှတ်တမ်းစာအုပ်များနှင့် ရှေးဟောင်းပုံပြင်စာအုပ်များသာလျှင် လွှမ်းမိုးလျက်ရှိသည်။ ဥရောပဘက်၌ စာပေများဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်နေချိန်တွင် ရုရှားစာပေသည် ရှေးဟောင်းစာပေနယ်အတွင်း၌သာ နစ်မြုပ်လျက်ရှိသည်။ ထိုခေတ်အခါက ရုရှားနိုင်ငံကို အုပ်ချုပ်လျက်ရှိကြသော ဘုရင်များကလည်း ဘယ်သူသေသေ ငတေမာရေးအတွက် 'တံခါးပိတ်ဝါဒ' ကို ကျင့်သုံးလျက်ရှိလေရာ ပြင်ပလောက၏တိုးတက်မှုများနှင့် အထိအတွေ့နည်းလျက်ရှိ၏။

ဆယ့်ရှစ်ရာစုအကုန်ပိုင်းလောက်တွင်မူ ရုရှားဘုရင်များသည် 'တံခါးပိတ်ဝါဒ' ၏ ဆိုးကျိုးများကို သိမြင်နားလည်လာကြသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဥရောပဘက် မျက်နှာပြုထားသည့် ပြတင်းပေါက်များကို ဖြည်းဖြည်းချင်းဖွင့်ပေးလာကြသည်။ ဤတွင် ရုရှားကဗျာဆရာများနှင့် စိတ်ကူးယဉ်စာရေးဆရာများသည် ပြင်သစ်ဂန္ထဝင်စာပေများနှင့် အင်္ဂလိပ်ကဗျာစာဆို ဘိုင်ရွန်၏ကဗျာများကို အတုယူထားသည့် စိတ်ကူးယဉ်ဝတ္ထုများနှင့် ကဗျာများကို ရေးသားလာခဲ့ကြသည်။

ထိုအချိန်အခါတွင် အတွေးသစ်၊ အမြင်သစ် ရှိနေသော ပွတ်ရှ်ကင်သည် ရုရှားစာပေနယ်တွင် ဘွားခနဲ ပေါ်လာသည်။ အတွေးသစ်၊ အမြင်သစ်များသာမက ရေးဟန်ပါ ဆန်းသစ်သည့် ပွတ်ရှ်ကင်၏ ကမ္ဘာစာပေအဆင့်မီ ကဗျာများနှင့် ဝတ္ထုများ ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။

ဤသို့ဖြင့် ၁၈၂၀ ခုနှစ်များမှ ၁၈၃၀ ခုနှစ်များအတွင်း ပွတ်ရှ်ကင်သည် ထင်ရှားကျော်ကြားသော ကဗျာစာဆို စာရေးဆရာတစ်ဦးဖြစ်လာခဲ့လေသည်။

နောက်ပိုင်းတွင် ပွတ်ရှ်ကင်ဖွင့်ပေးလိုက်သည့် တံခါးပေါက်မှ ဝင်လာခဲ့ကြသော ဂိုဂေါ(Gogol)၊ လာမွန်တော့ဗ်(Lermontov)၊ တူဂရေညက်ဗ်(Turgenev)၊ ဂွန်ချာရော့ဗ်(Goncharov)၊ တော်လ်စတိုင်း၊ ဒေါ့စ်တိုယက်စကီး၊ ချက်ကော့ဗ်၊ ဂေါ်ကီ(Gorky)၊ မာယာကော့စကီး(Mayakovsky)၊ ဘာလော့(Blok)၊ ပက်စတာနက်(Pasternak) အစရှိသော စာရေးဆရာများ၊ ကဗျာဆရာများသည် နှစ်ပေါင်းတစ်ရာမျှအတွင်း အကောင်းဆုံးလက်ရာများကို ထုတ်လုပ်ခဲ့ကြသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ လမ်းသစ်ထွင်၍ လျှောက်ခဲ့ရသော ပွတ်ရှ်ကင်သည် သာယာဖြောင့်ဖြူးသည့်လမ်းပေါ်၌ လျှောက်လှမ်းခဲ့ရသည်မဟုတ်ပေ။ စာပေလွတ်လပ်ခွင့်မရှိသော နီကိုလတ်ဘုရင်ခေတ်တွင် အတွေးအခေါ် ရဲရင့်လွတ်လပ်သော ပွတ်ရှ်ကင်သည် အနှောင့်အယှက် အဟန့်အတား ပေါင်းစုံဖြင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရ၏။

သူ့ကဗျာများနှင့် စာများကို ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခွင့်မပြုဘဲ ပိတ်ပင်တားမြစ်ခြင်း ခံရသည့်အခါ ခံရသည်။ စိစစ်ဖြတ်တောက်ပြီးမှ ထုတ်ဝေခွင့်ပြု

သည့်အခါပြုသည်။ ကဗျာတစ်ပုဒ်ကြောင့် ပြည်နှင့်ဒဏ်ခံရသည့်အဖြစ်နှင့် လည်း ကြုံခဲ့ရသည်။

သို့တစေလည်း ပွတ်ရှိုက်ကင်သည် စိတ်ပျက်အားလျော့ခြင်းမဖြစ်။ သူ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်သည်ဟု ယူဆထားသောအလုပ်ကို အရှိန်မပျက် ဆက်လုပ်သည်။ သူ၏အတွေးသစ်၊ အမြင်သစ်များကို ရေးဟန်အသစ်များ ဖြင့် ရေးသားလျက်ပင်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ့နောက်တွင် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည့် စာရေးဆရာကြီး ဒေါ်စံတို့ယက်မိစကီးက ‘ရုရှားလူမျိုး တစ်ယောက် ကျေးကျွန်မဟုတ်ကြောင်း ပထမဆုံး ထုတ်ဖော်ပြသသွား ခဲ့သည့် စာရေးဆရာသည် ပွတ်ရှိုက်ကင်ဖြစ်သည်’ ဟု မှတ်ချက်ချခဲ့ခြင်းပေ တည်း။

[၂]

ပွတ်ရှိုက်ကင်အား ၁၇၉၉ ခုနှစ်တွင် မော်စကိုမြို့တော်၌ မွေးဖွားခဲ့ သည်။ သူ့ခေတ်က ထင်ရှားကျော်ကြားခဲ့သော ‘ဇာကိုဆယ်ကိုကျောင်း’ ၌ ပညာကို ကောင်းစွာ သင်ကြားခွင့်ရခဲ့သည်။ ၁၈၁၇ ခုနှစ်တွင် သူသည် နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးဌာန၌ အလုပ် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ ဤအလုပ် ဖြင့် မော်စကိုမြို့တော်၏အထက်တန်းလွှာအတွင်း၌ နှစ်ပေါင်းအတော် ကြာမျှ ကျင်လည်ကျက်စားခွင့်ရခဲ့သည်။

ဤအသိုင်းအဝိုင်းအတွင်း၌ သာယာပျော်မွေ့နေခဲ့ရသည့် အချိန် ကာလအတွင်းမှာပင် သူသည် လွတ်လပ်မှုကိုတမ်းတခြင်း (Ode to Lib- erty) အမည်ဖြင့် ကဗျာတစ်ပုဒ် ရေးစပ်ခဲ့သည်။

ထိုကဗျာလက်ရေးမှုကို မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများအား ဝေငှ ဖြန့်ဖြူးခဲ့သည်။ ဤလုပ်ရပ်အတွက် အာဏာပိုင်များက ပွတ်ရှိုက်ကင်အား ဖမ်းဆီးပြီး ရုရှားနိုင်ငံ တောင်ပိုင်းဒေသသို့ ပြည်နှင့်ဒဏ်အပြစ်ပေးခဲ့လေ သည်။

ကျန်းမာရေး ယိုယွင်းလာသော ပွတ်ရှိုက်ကင်သည် ၁၈၂၀ ခုနှစ်တွင် ရေပူစမ်းများတည်ရှိရာ ကော့ကေးဆပ် တောင်တန်းဒေသသို့ သွား၍ အနားယူခဲ့ရသည်။

ဤအတောအတွင်းမှာပင် ကဗျာဝါသနာရှင် ပွတ်ရှ်ကင်သည် ထို ခေတ်အခါက ဥရောပတစ်လွှား၌ ထင်ရှားကျော်ကြားနေသော အင်္ဂလိပ် ကဗျာစာဆို ဘိုင်ရွန်(Byron)၏ ကဗျာများနှင့် များစွာ အထိအတွေ့ရှိလာ သည်။

ကျန်းမာရေး ပြန်လည်ကောင်းမွန်လာသောအခါ ပွတ်ရှ်ကင်သည် အလုပ်ပြန်ဝင်သည်။ အလုပ်ဌာနကလည်း သူ့အား ထိုက်ထိုက်တန်တန် နေရာပေးခဲ့သည်။

နေစရာ တိုက်ခန်းတစ်ခန်းပေးကာ အိုဒတ်ဆာမြို့၌တာဝန် ချထား ခဲ့သည်။ ဤကာလအတွင်းမှာပင် သူ၏ လွတ်လပ်သော အတွေးအခေါ် အယူအဆများကြောင့် အလုပ်မှာထုတ်ပယ်ခြင်းခံခဲ့ရ၏။

ထိုနောက်ပိုင်းတွင်မူ သူ့ကဗျာများနှင့် စာများသည် လူကြိုက်များ လာသည်။ ထင်ရှားကျော်ကြားလာသည်။ ရုရှားနိုင်ငံ၏ ပထမဆုံးသော ကမ္ဘာ့အဆင့်မီ ကဗျာစာဆိုတစ်ဦးအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုလာကြသည်။

နီကိုလတ်ဘုရင်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ပွတ်ရှ်ကင်အား များစွာအရေး တယူပြုခဲ့ရုံမျှမက ချီးမြှင့်မြှောက်စားခြင်းပြုခဲ့လေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ပွတ်ရှ်ကင်၏ဝတ္ထုတိုငါးပုဒ် ပါဝင်သော အိဗန်ဘဲလ်ကင် ၏ပုံပြင်များ(The Tales of Ivan Belkin) အမည်ရှိ စာအုပ်သည် ၁၈၃၀ ပြည့်နှစ်တွင် ထွက်လာခဲ့လေသည်။

သူ၏ထူးခြားသော လက်ရာတစ်ခုဖြစ်သည့် ဒူဘရောစကီး(Du-brovsky) ဝတ္ထုကို ၁၈၃၃ ခုနှစ်တွင်လည်းကောင်း၊ မိုလ်ကြီးသမီး(The Captain's Daughter) သို့မဟုတ် 'ချစ်သောမာယာ' ဝတ္ထုကို ၁၈၃၆ ခုနှစ်တွင်လည်းကောင်း ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့သည်။

ပွတ်ရှ်ကင်တို့ခေတ်က ပွတ်ရှ်ကင် ကျင်လည်ကျက်စားခဲ့ရသော လောကသည် 'သတ္တိနှင့် ဂုဏ်သိက္ခာ' ကို အလွန်ရှေ့တန်းတင်သောခေတ် ဖြစ်သည်။

အလွန်အလေးအနက်ပြုပြီး အဓိကထားသော ခေတ်လည်းဖြစ် သည်။ သတ္တိနှင့် ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိပါးစော်ကားသည်ဟု ယူဆလျှင် နှစ်ဦး ချင်း နှစ်သက်ရာလက်နက်ဖြင့် ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရန် စိန်ခေါ်လေ့ရှိသော

ခေတ် ဖြစ်လေသည်။ ဤသို့ဖြင့် ပွတ်ရှိုကင်သည် ၁၈၃၇ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၂၇ ရက်နေ့ တွင် သူ့ယောက်ဖ 'ဒီအန်သက်စ်' နှင့် နှစ်ဦးချင်း သေနတ်ချင်း ယှဉ်၍ ပစ်ကြသည်။

ထိုပွဲတွင် သတ္တိနှင့် ဂုဏ်သိက္ခာရှိမှုကို အရည်အသွေးတစ်ရပ်အဖြစ် သတ်မှတ်ထားသော ကဗျာစာဆို ပွတ်ရှိုကင်သည် ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာ ရရှိကာ ကွယ်လွန်ခဲ့ရရှာ၏။

သူကွယ်လွန်ချိန်တွင် သူ့အသက်သည် ၃၈ နှစ်မျှသာ ရှိသေး၍ ဇနီးနှင့် သားသမီးလေးယောက် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ သူ့ယောက်ဖမှာမူ ဤဖြစ်ရပ်အတွက် တိုင်းပြည်မှ နှင်ထုတ်ခြင်းခံခဲ့ရ၏။

ပွတ်ရှိုကင် ကွယ်လွန်ပြီးနောက် နှစ်ပေါင်း ၄၃ နှစ်မျှအကြာတွင် မော်စကိုမြို့တော်၌ ပွတ်ရှိုကင်၏ ရုပ်တုကို စိုက်ထူခဲ့ကြသည်။

နောက်ပိုင်းတွင် ထင်ရှားကျော်ကြားလာခဲ့ကြသည့် စာရေးဆရာ တိုင်းကလည်း ပွတ်ရှိုကင်အား 'ရုရှားစာပေ၏ဖခင်' အဖြစ် အသိအမှတ် ပြုခဲ့ကြလေသည်။

[၃]

ပွတ်ရှိုကင်သည် ကျွန်တော်တို့စာဖတ်ပရိသတ်နှင့် စိမ်းသူမဟုတ်ပါ။ တစ်ချိန်က သူ့ဝတ္ထုများကို မြန်မာစာပေ ပညာရှင်များက မြန်မာပြန်၍ စာဖတ်ပရိသတ်ထံ ပို့ခဲ့ဖူးသည်။ သေနတ်သံ (The shot)၊ နှင်းမုန်တိုင်း (Blizzard)၊ စာတိုက်မှူး (The Postmaster) အစရှိသောဝတ္ထုများသည် ကျွန်တော်တို့စာဖတ်ပရိသတ် နှစ်သက်လက်ခံခဲ့သည့်ဝတ္ထုတိုများဖြစ်သည်ကို သတိပြုမိခဲ့ပါသည်။

ပွတ်ရှိုကင်၏ဝတ္ထုများသည် ယနေ့အချိန်ထိ နိုင်ငံတကာမှစာဖတ်ပရိသတ်အား ညှို့ယူဖမ်းစားနေဆဲ ဖြစ်ပါသည်ဟု စာပေပညာရှင်များက ဆိုထားသည်။ ထိုအဆို မှန်မမှန် ဤဝတ္ထု 'ချစ်သောမာယာ' က သက်သေ ထူနိုင်လိမ့်မည်ဟု ထင်မိပါသည်။

မောင်ထွန်းသူ

၁၉၉၃ ခု၊ နိုဝင်ဘာလ၊ ၁၇ ရက်။

တပ်ကြပ်ကြီး

ငယ်ရွယ်နုပျိုစဉ်အခါက မြို့စားကြီး 'မိနစ်ခါ'၏လက်အောက်၌ အမှုထမ်းခဲ့သော ကျွန်တော်၏ဖခင် 'အန်ဒရေး ပက်ထရိုဗစ်ချ်ဂရီးနက်' သည် ၁၇--ခုနှစ်တွင် ယာယီဗိုလ်မှူးရာထူးဖြင့် အငြိမ်းစားယူခဲ့သည်။

ထို့နောက် သူပိုင်ဆိုင်သော 'ဆင့်ဘတ်စ်ခြံမြေ'ပေါ်တွင် ပြန်၍အခြေချခဲ့သည်။ ဤအတောအတွင်းမှာပင် သူသည် ထိုဒေသအတွင်းရှိ လူချမ်းသာတစ်ဦးဘဝမှ လူဆင်းရဲတစ်ဦးအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသွားသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး၏သမီး 'အက်မ်ဒေါ့ယာဗာဆီယက်ဗ်နာ'နှင့် လက်ထပ်ထိမ်းမြား၍ သူတို့အိမ်ထောင်တွင် သားသမီးကိုးယောက်မျှ မွေးဖွားခဲ့သည်။

ကျွန်တော့်အစ်ကိုများနှင့်အစ်မများသည် နို့စို့ကလေးဘဝဖြင့် သေဆုံးကုန်ခဲ့ကြရသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်တော့်မိဘများတွင် ကလေးအဖတ်မတင်ဟု ဆိုနိုင်စရာရှိပါသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော့်အမိဝမ်းတွင်းသို့ ရောက်နေသည့်အချိန်တွင်မူ ကျွန်တော်တို့နှင့် ဆွေရိပ်မျိုးရိပ်မကင်းသော စစ်တပ်တွင် ဗိုလ်မှူးတစ်ဦးဖြစ်နေသည့် မင်းသားဘီမှတစ်ဆင့် ကျွန်တော့်အား 'ဆီမီနော့ဗ်တပ်ရင်း'တွင် တပ်ကြပ်ကြီးတစ်ယောက်အဖြစ် စာရင်းသွင်းထားလိုက်ပါသည်။ အကယ်၍ ထိုစဉ်အခါက ကျွန်တော့်အမေကသာ သမီးကလေးတစ်ယောက် မွေးဖွားခဲ့သည်ရှိသော် ကျွန်တော့်အဖေသည် သူစာရင်းသွင်းထားသော တပ်ကြပ်ကြီး သေပြီဟု သတင်းပို့ရဖွယ်ရှိ၏။ သို့ဆိုလျှင်လည်း ဤကိစ္စသည် ဤနေရာမှပင် အဆုံးသတ်သွားဖွယ်ရာ ရှိပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ခေတ်အခါက ပညာသင်ကြားမှုစနစ်သည် ယနေ့ခေတ်နှင့်မတူပါ။ ကျွန်တော် အသက် ၅ နှစ်အရွယ်တွင် ကျွန်တော့်အား မြင်းထိန်းတစ်ဦးဖြစ်သော 'ဆာဗီလစ်ချ်' ၏လက်သို့အပ်လိုက်သည်။ ဆာဗီလစ်ချ်မှာ အသောက်အစားကင်းပြီး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ရှိသဖြင့် ကျွန်တော့်အဖေက ကျွန်တော့်အတွက် ဆရာအဖြစ် ရာထူးတိုးမြှင့်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်အသက် ဆယ့်နှစ်နှယ်အရွယ်တွင် ဆာဗီလစ်ချ်ထံမှ ကိုယ့်ဘာသာစကားကို ဖတ်တတ်၊ ရေးတတ်အောင် သင်ကြားခဲ့ပါသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော့်အဖေသည် ကျွန်တော့်အတွက် 'မွန်စီယာဘီယာဂရီ' အမည်ရှိ ပြင်သစ်ဆရာတစ်ယောက် ငှားသည်။ သူသည် မော်စကိုမြို့မှ စေလွှတ်လိုက်သောဆရာဖြစ်၏။ တစ်နှစ်ပတ်လုံး ဝိုင်နှင့် သံလွင်ဆီအလုံအလောက် အခမဲ့ပေးရမည်ဟု နှစ်ဖက် သဘောတူညီချက်ပေးထားရသည်။ သူ ရောက်လာခြင်းကို မနှစ်မြို့သည့်လူမှာ ကျွန်တော့်ငယ်ဆရာ ဆာဗီလစ်ချ်ဖြစ်ပါသည်။

အမှန်တော့ သူ့နိုင်ငံတွင်နေစဉ်က မွန်စီယာဘီယာဂရီသည် ဆံပင်ညှပ်သမားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ပရပ်ရှားစစ်တွင် ဝင်ရောက်အမှုထမ်းပြီး နောက်ပိုင်းတွင် ရုရှားနိုင်ငံသို့ အလည်ခရီးထွက်ကာ ဆရာလုပ်သည်။ တကယ်တော့ သူသည် ဆရာဟူသောစကားလုံး၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကိုပင် ကွဲကွဲပြားပြား နားလည်သူမဟုတ်ပါ။

သူသည် ပျော်ပျော်နေတတ်သူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း စိတ်က တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်မရှိ။ ပေါ့ပေါ့တန်တန် နေတတ်သည်။ သူ့တွင်ရှိနေသည့် အကြီးဆုံးသော အားနည်းချက်မှာ မိန်းမလိုက်စားခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင်လည်း (သူပြောလေ့ရှိသည့် လက်သုံးစကားအတိုင်း ပြောရမည်ဆိုပါက) သူသည် 'အရက်ပုလင်း၏ ရန်သူမဟုတ်' ပါ။ တစ်နည်းပြောရမည်ဆိုပါက သူ့ပါးစပ်ထဲ အရက်တစ်ခွက်လောက် ဝင်သွားလျှင် သူ့ကိုယ်သူ တာမရှုနိုင်လောက်အောင် မူးပြီဆိုခါမှ ရပ်ချင်သူဖြစ်၏။

သို့သော်လည်း ဝိုင်ကို ညစာ စားချိန်ကျခါမှ တစ်ယောက်တစ်ခွက် သောက်လေ့ရှိသော ကျွန်တော်တို့အိမ်တွင် မွန်စီယာဘီယာဂရီသည် များစွာ အကျဉ်းအကျပ်ကျလျက်ရှိ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ရုရှားအဖျော်ယမကာများနှင့် မကြာခင် တရင်းတနှီး ဖြစ်လာခဲ့လေရာ သူ ရင်ဆိုင်နေရသည့် အခက်အခဲကို ကျော်လွှားနိုင်ခဲ့ရုံမျှမက ရုရှားအဖျော်ယမကာများကို သူ့နိုင်ငံထွက် ဝိုင်အရက်များထက် ပို၍ နှစ်သက်စွဲလမ်းလာခဲ့သည်။

သူ့အနေဖြင့် ရုရှားအရက်များသည် အစာကြေချက်ရာ၌ အခြားအရက်များထက် ပို၍ အစွမ်းထက်သည်ဟုပင် ယူဆလာခဲ့ပါသည်။

သူနှင့် ကျွန်တော်သည် ချက်ချင်းလိုလိုပင် တရင်းတနှီးဖြစ်သွားခဲ့ကြသည်။ သူသည် ကျွန်တော့်အား ပြင်သစ်နှင့် ဂျာမန်ဘာသာစကားများကိုသာမက အခြားလိုအပ်သော ဘာသာရပ်များကိုပါ သင်ကြားပေးရန် တာဝန်ယူထားသော်လည်း ကျွန်တော့်ထံမှ ရုရှားဘာသာစကား မတောက်တခေါက် သင်ယူဖို့လောက်သာ စိတ်ဝင်စားနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်တော်တို့သည် ကိုယ့်အလုပ်ကို လုပ်ကြခြင်းအားဖြင့် တစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက် ကျေနပ်လျက်ရှိကြလေသည်။

သို့သော်လည်း မကြာခင်ပင် ကံကြမ္မာသည် ကျွန်တော့်အား သူနှင့် ကွဲကွာသွားအောင် ဖန်တီးခဲ့ပါသည်။ ဖြစ်ပုံမှာ -

ကျွန်တော်တို့အိမ်တွင် 'ပါလတ်ရှါ' ဟုခေါ်သော ကျောက်ပေါက်မာ ဗရပျစ်နှင့် ဝဝတုတ်တုတ် အဝတ်လျော်သမားတစ်ဦးနှင့် နွားမများ ထိန်းရသည့် မျက်စိတစ်ဖက်လပ်နှင့် 'အေကူကာ' အမည်ရှိ မိန်းမတစ်ယောက်ရှိသည်။

တစ်ရက်တွင် သူတို့သည် ကျွန်တော့်အမေ၏ ခြေရင်း၌ ဒူးများထောက်၍ ထိုင်ကာ မသိနားမလည်၍ ပြုမှားခဲ့မိသည့် ဒုစရိုက်မှုအတွက် အပြစ်မှ ခွင့်လွှတ်ရန် အသနားခံကြသည်။

သူတို့၏အတွေ့အကြုံမရှိမှုကို အခွင့်ကောင်းယူ၍ ကျူးလွန်အောင် ပြုလုပ်ခဲ့သူမှာ ဆရာမွန်စီယာဘီယာဂရီဖြစ်ပါသည်ဟုလည်း တိုင်ကြားကြသည်။ ဤကိစ္စမျိုးတွင် အလွန်အလေးအနက် ပြုတတ်သော အမေသည် ဒေါသပုန်ထပါလေတော့သည်။

ချက်ချင်း ကျွန်တော့်အဖေအား တိုင်သည်။ အဖေကလည်း စက္ကန့်ပင် မဆိုင်းဘဲ ချက်ချင်းအရေးယူရန် ပြင်သစ်ဆရာကို လူတစ်ယောက်

လွှတ်၍ ခေါ်သည်။ ပြင်သစ်ဆရာမှာ ကျွန်တော့်အား သင်ခန်းစာတစ်ခု သင်ကြားပေးနေ၍ မအားလပ်ကြောင်း သိလိုက်ရသည့်အခါ အဖေကိုယ် တိုင် ကျွန်တော့်အခန်းသို့ ရောက်လာသည်။

အခန်းထဲရှိ ကုတင်ပေါ်၌ ခြေကားရား လက်ကားရားဖြင့် မလှမပ အိပ်မောကျနေသော ပြင်သစ်ဆရာကို တွေ့သည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော်သည် ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်နေချိန်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်အခန်းထဲတွင် ကျွန်တော့်အကျိုးဖြစ်ထွန်းဖို့အတွက် မော်စကိုမြို့ မှ မှာ၍ ဝယ်ယူထားသော ကမ္ဘာမြေပုံကြီးတစ်ချပ်ရှိသည်။

ထိုမြေပုံကြီးမှာ ဘယ်လိုမှအသုံးမဝင်ဘဲ နံရံ၌ ချိတ်ထားခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။ စာရွက်အရွယ်အစားကလည်း ကြီး၍ စက္ကူကလည်း အကောင်း စားဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော် မျက်စိကျနေခဲ့သည်မှာလည်း ကြာခဲ့ပြီ။

ယနေ့တွင်မူ ဆရာဘိယာဂရီ အိပ်ပျော်နေခိုက် အခွင့်ကောင်းယူ၍ ထိုမြေပုံကြီးကို နံရံမှဖြုတ်ကာ ကျွန်တော် စွန့်တစ်ခုလုပ်နေသည်။

ကျွန်တော့်အဖေ အခန်းထဲရောက်လာချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် 'တိတ်ဟော့ဖ်ဂွတ်ဟုပ်အင်္ဂ' ပါသည့် မြေပုံတစ်ခြမ်းကို အမြီးလုပ်၍ စွန့်၏ အောက်နားတွင် ကော်ကပ်နေခိုက်ဖြစ်သည်။

အဖေသည် ကျွန်တော်၏ ပထဝီသင်ခန်းစာ လေ့ကျင့်မှုကို အသိ အမှတ်ပြုသည့်အနေဖြင့် ကျွန်တော့်နားရွက်ကို တစ်ချက်မျှ တအားလိမ်ဆွဲ လိုက်ပြီး ပြင်သစ်ဆရာထံ တန်းသွားသည်။

အဖေသည် ပြင်သစ်ဆရာအား တွန်းလား ထိုးလား လှုပ်၍နှိုးသည်။ ပါးစပ်မှလည်း မနားတမ်း ပြစ်တင်ကြိမ်းမောင်းသည်။

ပြင်သစ်ဆရာသည် အိပ်ရာမှထရန် ကြိုးစားသည်။ သို့သော်လည်း အိပ်ရာမှထ၍မရ။ ကံမကောင်း အကြောင်းမလှရှာသည့် ကျွန်တော့်ဆရာ သည် သူ့ကိုယ်သူ တာစူ၍မရနိုင်အောင် မူးနေသည်မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်တော့်ဆရာ ကျူးလွန်ခဲ့သော ပြစ်မှုများအတွက် ထိုက်သင့် သည့် အပြစ်ဒဏ်မှာ တစ်ခုတည်းသာရှိသည်။ ကျွန်တော့်အဖေသည် ပြင် သစ်ဆရာအား လည်ကုပ်မှဆွဲကိုင်ကာ အခန်းထဲမှ ဆွဲထုတ်သွားပြီး ထိုနေ့ မှာပင် အိမ်ထဲမှ အပြီးအပြတ်မောင်းထုတ်လိုက်သည်။

ဤအတွက် အတိုင်းအဆမသိနိုင်လောက်အောင် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်နေသူမှာ ကျွန်တော့်ဆရာဟောင်း ဆာဗီလစ်ချ်ဖြစ်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော့်ပညာရေးသည် ဆုံးခန်းတိုင်သွားပါတော့သည်။

ကျွန်တော် ထိုအချိန်မှစ၍ ဘာတစ်ခုမျှ ဟုတ်တိပတ်တိ သင်ကြား လေ့လာခြင်းမပြုရတော့ဘဲ ဝေလေလေသမားတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့ သည်။

စာပိုချိန်များနှင့် အချိန်ကုန်သည့်အခါ ကုန်၍ ခြံမြေပေါ်ရှိ သက်တူ ရွယ်တူများနှင့် ဖားခုန် ခုန်ခြင်းဖြင့် အချိန်ဖြုန်းသည့်အခါ ဖြုန်းသည်။

ဤပုံစံဖြင့် ကျွန်တော်သည် အသက် ဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ်သို့ ရောက်လာခဲ့ရ၏။ ထိုအချိန်တွင်မူ ကျွန်တော့်ဘဝသည် အပြောင်းအလဲ တစ်ခုနှင့် ကြုံရပါသည်။

ဆောင်းဦးပေါက်တစ်ရက်တွင် ကျွန်တော့်အမေသည် ဧည့်ခန်းထဲ၌ ထိုင်၍ စတော်ဘယ်ရီသီးများကို ပျားရည်ထဲထည့်ကာ ကျိုလျက်ရှိသည်။ ဘေးနားမှ ရပ်ကြည့်နေသော ကျွန်တော်သည် အမြှုပ်တစ်စိထနေသော စထရော်ဘယ်ရီကို ကြည့်၍ သွားရည်တစ်စုံဖြစ်ကာ နှုတ်ခမ်းများကို လျှာ ဖြင့် မကြာခဏ လျက်ပေးနေရသည်။

ကျွန်တော့်အဖေကတော့ ပြတင်းပေါက်အနီး၌ထိုင်ကာ ကျွန်တော် တို့ထံ နှစ်စဉ်မှန်မှန် ရောက်လာလေ့ရှိသော 'နန်းတွင်းပြန်တမ်း' စာအုပ်ကြီး ကို ဖတ်ရှုနေသည်။

ဤစာအုပ်ကြီးသည် အဖေအပေါ်တွင် များစွာ ဩဇာအရှိန်အဝါ ကြီးမားသည်ကို ကျွန်တော် အစဉ်အမြဲလိုလို သတိထားခဲ့မိသည်။

ဤစာအုပ်ကြီးကိုဖတ်တိုင်း အဖေသည် စိတ်လှုပ်ရှားလေ့ရှိ၏။ ဒေါသ မောဟတွေ ဝင်လာတတ်၏။ ဒေါမနသဖြစ်သည့်အခါ ဖြစ်၏။

အဖေ၏ အမူအကျင့်နှင့် အလေ့အထများကို အလွတ်နီးပါးသိနေ သော အမေသည် ဤစာအုပ်ကြီး ရောက်လာလျှင် အဖေ ရှာမတွေ့နိုင်သည့် နေရာ၌ ဝှက်ထားလေ့ရှိသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အဖေသည် စာအုပ်ကို လပေါင်းများစွာ ကုန်လွန်သွားသည်အထိ မတွေ့ဘဲဖြစ်နေတတ်သည်။ သို့သော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ မျက်စိလည် လမ်းမှားပြီး တွေ့သွားသည့်

အခါ နာရီပေါင်းများစွာ ကုန်သည်အထိ စာအုပ်ကို လက်မှမချတော့ပေ။

ထိုနေ့က နန်းတွင်းပြန်တမ်းစာအုပ် ဖတ်နေသော အဖေသည် ရှူးရှူးရှားရှားဖြစ်သည့်အခါဖြစ်သည်။ ပခုံးများ တွန့်သည့်အခါ တွန့်သည်။ နှုတ်မှ အသံထွက်၍ ရေရွတ်သည့်အခါ ရေရွတ်သည်။

သူသည် ဖျတ်ခနဲ ကျွန်တော့်အမေအား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“မင့်သား ပက်ထရူရှာ အသက်ဘယ်လောက်ရှိသွားပြီလဲ” ဟုမေးသည်။

“ဘာပြုလို့လဲ၊ သူ ဆယ့်ခြောက်နှစ်ထဲ ဝင်သွားပြီ” ဟု အမေက ပြန်ပြောသည်။

“ဆယ့်ခြောက်နှစ်ဆိုတော့ ကောင်းတယ်” ဟု အမေက ပြောသည်။ သူ တပ်ထဲဝင်ဖို့ အချိန်ရောက်ပြီ ...

ကျွန်တော်နှင့် ခွဲခွာသွားရတော့မည့်အဖြစ်ကိုတွေးမိပြီး ရုတ်တရက် စိတ်ထိခိုက်သွားသောအမေသည် လက်ထဲမှ ဇွန်းလွတ်ကျသည်အထိ ဖြစ်ရသည်။

ပါးနှစ်ဖက်တွင်လည်း မျက်ရည်များစီးကျလာသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ အမေ့လို မခံစားရပါ။ အဖေပြောလိုက်သည့်စကား ကြားလိုက်ရသောအခါ ဝမ်းသာအားရဖြစ်မိသည်။ စစ်မှုထမ်းရတော့မည့်အရေးကို တွေးလိုက်သည့်အခါ ပီတာဘာ့ဂ်မြို့ပေါ်တွင် လွတ်လပ်စွာနေရမည့်ဘဝကို မြင်ယောင်လာသည်။

ကျွန်တော့်အဖေသည် ကျွန်တော့်ကိစ္စကို ချက်ချင်းစီစဉ်သည်။ ကျွန်တော် အိမ်မှ ထွက်ခွာရမည့်နေ့ရက်ကိုလည်း သူကိုယ်တိုင် သတ်မှတ်ပေးသည်။ ကျွန်တော် ခရီးထွက်ရမည့်နေ့မတိုင်မီ တစ်ရက်ညနေပိုင်းတွင် အဖေက ကျွန်တော့်အား မင်တံနှင့်မင်အိုး ယူခိုင်းသည်။

နောင်အခါတွင် ကျွန်တော်၏အထက်အရာရှိဖြစ်လာမည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးထံ စာတစ်စောင် ရေးပေးလိုက်မည်ဟုလည်း ပြောသည်။

“မင်းသားဆီကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်းနှင့် သတိရကြောင်း ထည့်ရေးဖို့ မမေ့ပါနဲ့” ဟု အမေက ပြောသည်။ “ကျွန်မသားလေး ပက်ထရူရှာကို တတ်အားသရွေ့ ကူညီစောင့်ရှောက်သွားလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မက မျှော်လင့်

နေပါတယ်လို့လည်း ရေးလိုက်ပါ”

“မင်းက ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ” ဟု အဖေက မျက်မှောင်ကုတ်၍ ပြန်မေးသည်။ “ငါက ဘာကြောင့် မင်းသားဆီ စာရေးရမှာလဲကွ”

“ပက်ထရူရှာကို ငါက ပီတာဘာ့ဂ်မြို့ လွတ်မယ်လို့ မင်းက ထင်နေသလား၊ ပီတာဘာ့ဂ်မှာ သွားပြီးအမှုထမ်းလို့ သူ ဘာရမှာလဲ။ ပေမယ်တေမယ်၊ ဖြုန်းတီးမယ် အဲဒါပဲ တတ်လာမှာပေါ့။ သူ့ကို တကယ့်စစ်တပ်ထဲမှာ ကျောပိုးအိတ်အလွယ်ခိုင်းရမယ်။ ယမ်းငွေအနံ့ ရှူခိုင်းရမယ်။ တကယ့်စစ်သားတစ်ယောက်လို နေစေရမယ်။ ယူနီဖောင်းအသစ်စက်စက် အကောင်းစားကိုဝတ်ပြီး လူပေါ်ကြော့တစ်ယောက်လို ဟန်ရေးဝါရေး ပြနေတဲ့လူမျိုး အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး။ သူ့ကို ငါက လုံခြုံရေးတပ်ထဲ ဝင်ခိုင်းမှာ။ ကဲ ... ကဲ သူ့နိုင်ငံကူးလက်မှတ်စာအုပ် ဘယ်မှာလဲ ငါ့ကိုပေးစမ်း။”

ကျွန်တော့်အမေသည် ကျွန်တော့်နိုင်ငံကူးလက်မှတ်စာအုပ်ကို ချက်ချင်းပင် သေတ္တာကြီးထဲမှ ထုတ်ယူ၍ ကျွန်တော့်အဖေလက်ထဲသို့ တုန်ယင်လှုပ်ရှားနေသောလက်ဖြင့် လာပေးသည်။

ကျွန်တော့်အဖေသည် စာအုပ်ကို သူ့ရှေ့ စားပွဲပေါ်၌ ချကာ စာတစ်စောင် ကောက်ရေးသည်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် သူ ဘာတွေရေးနေပါလိမ့် ဟူသော သိချင်စိတ်သည် ပြင်းထန်လျက်ရှိ၏။

သူ ကျွန်တော့်အား ပီတာဘာ့ဂ်မြို့သို့ မလွတ်ဘူးဟုပြောထားသည်။ သို့ဆိုလျှင် ဘယ်ကို ပို့မှာပါလိမ့်။ နောက်ဆုံးတွင် အဖေသည် ရေးလက်စ စာကို အဆုံးသတ်လိုက်သည်။

စာနှင့် နိုင်ငံကူးလက်မှတ်စာအုပ်ကို စာအိတ်တစ်လုံးတွင် ထည့်၍ အပြင်မှ ချိတ်ပိတ်လိုက်သည်။ သူ့မျက်မှန်ကို ချွတ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်အား လှမ်းခေါ်သည်။

“ရှေ့ ဟောဒီမှာ စာ၊ ဒီစာဟာ အန်ဒရေးကာလိုဗစ်ချ်ကို ပေးရမယ့် စာ။ သူဟာ ငါ့ရဲ့လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ပဲ။ မင်း ဩရင်း ဘာ့ဂ်ကိုသွားပြီး သူ့လက်အောက်မှာ အမှုထမ်းရမယ်၊ ငါပြောတာ နားလည်လား။”

ကျွန်တော်၏ အနာဂတ် ဘဝအတွက် မျှော်လင့်ချက်အားလုံးသည်

အလဲလဲအပြုပြုဖြစ်ကာ ကြေမ့ပျက်စီးသွားခဲ့လေပြီ။ ပီတာဘုဂ်တွင် ပျော်ရမည့်အစား လူသူမနီးသည့် နေရာတစ်နေရာသို့ သွား၍ ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ်ရာ ဘဝတစ်ခုထဲတွင် နစ်မြုပ်ရပေတော့မည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်အောက်မှာ စွတ်ဖားလှည်းတစ်စီး ရပ်ထားသည်။ ကျွန်တော့်သေတ္တာနှင့် ကျွန်တော်တို့ လမ်းတွင် စားဖို့သောက်ဖို့ ထည့်ပေးထားသည့် မုန့်ပဲသရေစာများ၊ လက်ဖက်ခြောက်အချိုခြောက်ထုပ်များလည်း လှည်းပေါ်တွင် တင်ထားပြီးဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့်အဖေနှင့် အမေတို့က မိဘတို့ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော့်အတွက် ဆုတောင်းမေတ္တာ ပေးကြသည်။

ကျွန်တော့်အဖေသည် ကျွန်တော့်အား မှာစရာရှိသမျှကို မှာသည်။ “အဖေ မင်းကို နှုတ်ဆက်လိုက်တယ် ပက်ထရူရှာ၊ မင်း သူ့အပေါ်မှာ တာဝန်ရှိရှိနဲ့ အမှုထမ်းဆောင်ပါ။ သူတို့ဆီက မျက်နှာသာရအောင် ဘယ်တော့မှမလုပ်ပါနဲ့၊ မင်းရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ငယ်ရွယ်ကတည်းက ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ပါ” ဆိုတဲ့ စကားပုံကို ဘယ်တော့မှမမေ့ပါနဲ့။

အမေကတော့ ကျွန်တော့်အား မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် ပွေ့ဖက်ထားသည်။ ကျန်းမာအောင် ဂရုစိုက်ဖို့မှာသည်။ ကျွန်တော်နဲ့လူယုံအထိန်းတော်အဖြစ် လိုက်ပါမည့် ဆာဗီလစ်ချ်အား ကျွန်တော့်ကို ဂရုတစိုက် ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ဖို့ အထပ်ထပ်မှာသည်။ ထို့နောက် စွတ်ဖားလှည်းဆွဲရာ နောက်သို့ လိုက်ပါလာခဲ့ရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဩရင်းဘုဂ်မြို့သို့ရောက်သွားသည့်အခါ မိုးစုပ်စုပ်ချုပ်နေပြီး ကျွန်တော်တို့အတွက် လိုအပ်သော ပစ္စည်းများဝယ်ရန် ရှိနေသဖြင့် ဤမြို့တွင် နောက်တစ်နေ့အထိ နေကြရဦးမည်ဖြစ်သည်။

ပစ္စည်းများဝယ်ရမည့်တာဝန်သည် ဆာဗီလစ်ချ်၏ တာဝန်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုညတွင် ကျွန်တော်တို့သည် မြို့ထဲရှိ တည်းခိုခန်းတစ်ခုတွင် တည်းကြသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ဆာဗီလစ်ချ်သည် ဈေးဝယ်ရန် စောစောစီးစီး ထွက်သွားသည်။

အခန်းထဲ၌ တစ်ယောက်တည်းကျန်ရစ်ခဲ့သော ကျွန်တော်သည်

ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ ညစ်ပတ်ပေရေနေသောလမ်းကို မျှော်ကြည့်နေသည်။ အချိန်ကြာလာတော့လည်း ဤအလုပ်အပေါ်တွင် ငြီးငွေ့လာသဖြင့် တည်းခိုရိပ်သာထဲရှိ အခန်းများကို လျှောက်ကြည့်နေမိသည်။

ဘိလိယက်အခန်းထဲ ရောက်သည့်အခါ အသက် ၃၅နှစ်အရွယ်ခန့် ရှိ အရပ်မြင့်မြင့် နှုတ်ခမ်းမွေးနက်နက် လူတစ်ယောက်တွေ့သည်။ တခန့်တညား ဝတ်ဆင်ထားသော ထိုလူသည် ဆေးတံကို သွားများဖြင့် ကိုက်၍ ဘိလိယက်ကျူတံကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင် ရပ်နေသည်။

သူသည် 'ဘိလိယက်မာကာ' (ဘိလိယက်ကစားပွဲတွင် အမှတ်မှတ်သူ) နှင့် ဘိလိယက်ထိုးနေခြင်းဖြစ်၏။ မာကာက နိုင်သည့်အခါ ထိုလူက ဗောဒကာအရက်တစ်ခွက် တိုက်ရသော်လည်း ထိုလူက နိုင်သည့်အခါတွင်မူ မာကာက ဘိလိယက်ခုံအောက်ဝင်၍ လေးဖက်ထောက်နေရသည်။

သူတို့လုပ်နေပုံကိုကြည့်၍ စိတ်ဝင်စားလာမိသောကျွန်တော်သည် ဘေးမှရပ်၍ ကြည့်နေမိသည်။ ကစားပွဲတွင် အများအားဖြင့် ရှုံးသူမှာ မာကာဖြစ်ရာ သူ့ခမျာ ဘိလိယက်ခုံအောက်မှ ထွက်ရသည်မရှိတော့ပါ။

“ခင်ဗျားတစ်သက်လုံး ဘိလိယက်ခုံအောက်က မထွက်ဘဲနေတာ ကောင်းလိမ့်မယ်ထင်တယ်” ဟု ပြောရမလိုဖြစ်နေသည်။

ကြာတော့လည်း အနိုင်ရနေသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် စိတ်ပျက်လာဟန်ရှိသည်။ သုံးလေးခွန်းမျှ ကျိန်ဆဲလိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ဘက်လှည့်၍ သူနှင့် ဘိလိယက် ကစားရန် ဖိတ်ခေါ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဘိလိယက်ကစားတတ်သူ မဟုတ်သဖြင့် သူ့ဖိတ်ခေါ်ချက်ကို လက်မခံဘဲ ငြင်းလိုက်သည်။ ဤတွင် သူသည် ကျွန်တော့်အား လူထူးလူဆန်းတစ်ယောက်နှင့် တွေ့ရသည့်နှယ် စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေသည်။

သူကြည့်နေပုံမှာ ကျွန်တော့်အား သနားစရာသတ္တဝါတစ်ကောင်ဟု အထင်ရောက်နေပုံမျိုးဖြစ်သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူနှင့် ကျွန်တော်သည် စကားလက်ဆုံကျသွားသည်။

ကျွန်တော် သူ့ထံမှ သိရသည့်အတိုင်းဆိုပါက သူ့နာမည် 'အိဗန် အိဗန်နီဗစ်ချီရင်' ဖြစ်သည်။ မြင်းတပ်မှ ဗိုလ်ကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ဆင်း

ဘာဂ်မြို့သို့ တပ်သားသစ်များ စုဆောင်းရန် ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။
ယခု ကျွန်တော်တို့လိုပင် ဤတည်းခိုရိပ်သာ၌ တည်းခိုနေကြသည်။

ဇူရင်သည် ကျွန်တော့်အား သူနဲ့အတူ ဆိုင်ထဲမှ ရနိုင်သည့် အစား
အသောက်များမှာ၍ စားကြဖို့ ဖိတ်ခေါ်ပါသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ဝမ်း
မြောက်ဝမ်းသာ လက်ခံလိုက်ပါသည်။ နှစ်ယောက်သား စားပွဲတစ်လုံးဟွင်
အတူထိုင်မိကြသည်။ ဇူရင်သည် အရက်ကို အများကြီးသောက်သည်။

ကျွန်တော့်ဖန်ခွက်ထဲသို့လည်း မကြာခဏ အရက်ဖြည့်ပေးသည်။
စစ်တပ်အလေ့အထနှင့် တရင်းတနှီးဖြစ်လာအောင် ကြိုးစားပါဟု ကျွန်
တော့်အား တိုက်တွန်းသည်။

ဇူရင်သည် သူ တပ်ထဲမှာ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့်ဇာတ်လမ်းများကို ပြော
ပြသည်။ ရယ်ရလွန်း၍ ကျွန်တော့်ပါးစပ်များကိုပင် ပိတ်၍ရပါတော့မလား
ဟု ထင်ရသည်။ စားသောက်ပြီး၍ စားပွဲမှပြန်၍ထကြသည့်အခါ ကျွန်
တော်တို့နှစ်ယောက်သည် အရင်းနှီးဆုံးသောမိတ်ဆွေများအဖြစ်သို့ ရောက်
သွားခဲ့ကြလေပြီ။

ဇူရင်က ကျွန်တော့်အား ဘိလိယက်ထိုးတတ်အောင် သင်ပေးမည်
ဟု ပြောသည်။ “တို့စစ်သားတွေဟာ ဘိလိယက်ထိုးတတ်ရမယ်ကွ။ ဒီ
ပညာဟာ စစ်သားတွေ တတ်အပ်တဲ့ပညာတစ်ရပ်ပဲ။ မင်း ဘိလိယက်ထိုး
ကို ထိုးတတ်ရမယ်” ဟု ရှင်းပြသည်။

ကျွန်တော်ကလည်း သူ့အဆိုကို ချက်ချင်းနားလည်သဘောပေါက်
လက်ခံလိုက်သည်။ သူက ကျွန်တော့်ကို သင်ပေးသည့်အခါတွင်လည်း
စိတ်ပါလက်ပါ လိုက်နာ၍ သင်ယူသည်။

သူကလည်း ကျွန်တော့်အား ‘သိလွယ် တတ်လွယ်’ သည်ဟု တအံ့
တဩ ချီးမွမ်းသည်။ ပွဲအနည်းငယ်မျှ အစမ်းကစားပြီးသည့်အခါ ဇူရင်က
လောင်းကြေးအနည်းငယ်မျှဖြင့် ကစားဖို့အကြံပြုသည်။

လောင်းကြေးမပါဘဲ ကစားနေရခြင်းသည် အချိန်ကုန်ပြီးအကျိုးမရှိ
ဟု သူထင်ကြောင်း၊ လောင်းကြေးကလေးနဲ့ ကစားတော့ ပိုပြီး အပျင်းပြေ
ကြောင်း ပြောသည်။

ထိုအကြံပြုချက်ကို ကျွန်တော်က လက်ခံသည်။ လောင်းကြေးနှင့်

ထိုးသည့် ဘိလိယက်ပွဲအချိန်တွင် ဣရင်က အရက်ထပ်မှာသည်။ ကျွန်တော့် ကိုလည်း ကစားရင်းသောက်ဖို့ တိုက်တွန်းသည်။ “တပ်ထဲမှာ အရက် သောက်တဲ့အကျင့်ရအောင် လုပ်ထားကွ” ဟုလည်း သူက ပြောသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့စကားအတိုင်း လိုက်နာပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဘိလိယက်ထိုးလိုက်၊ အရက်သောက်လိုက်၊ သူ လုပ်သလို လိုက်လုပ်နေရာ ကြာလာတော့ မူးလာသည်။ ကျွန်တော်ထိုး သမျှ ဘိလိယက်ဘောလုံးများသည် ဘိလိယက်ခုံပေါ်မှ အပြင်သို့ထွက်ကျ နေကြသည်က များ၏။

တစ်ခါတစ်ရံတွင်မူ ကျွန်တော့်ကျူတံသည် ဘောလုံးကို မထိုးမိ။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်စိတ်တိုလာသည်။ အမှတ်စာရင်းကို ကောင်းစွာမမှတ် ဟု စွပ်စွဲကာ မာကာအား ဆဲရေးတိုင်းထွာမိသည်။

ကျွန်တော့်အပြုအမူသည် လူကြီးများ၏ အထိန်းအသိမ်းအောက်မှ လွတ်လာဖြင့် ထင်ရာစိုင်းနေသည့်လူငယ်တစ်ယောက်နှင့်တူနေပါသည်။

အချိန်နာရီများစွာ ကုန်သွားနေသည်ကို ကျွန်တော် သတိမထားမိ။ ဣရင်သည် သူ့လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်သည်။ လက်ထဲမှ ကျူတံကိုချထား လိုက်ပြီး ကျွန်တော် ရုဘယ်ငွေတစ်ရာ ရှုံးနေပြီဟု အသိပေးသည်။

ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ ကျွန်တော့်လက်ထဲတွင် ငွေ က တစ်ပြားမှမရှိ။ ငွေကို ထိန်းသိမ်းထားသူမှာ ဆာဗီလစ်ချ်ဖြစ်၍ ချက် ချင်း မပေးနိုင်ကြောင်း ကျွန်တော် အကျိုးအကြောင်းပြောပြပြီး ဣရင်အား တောင်းပန်ပါသည်။

သူကလည်း “ကိစ္စမရှိပါဘူးကွာ၊ သိပ်ပြီး စိတ်ပူမနေပါနဲ့။ ငါ စောင့် နိုင်ပါတယ်၊ ပြီးတော့မှ ပေးပါ။ အခုလောလောဆယ် ငါတို့ မဒမ်အေရီနု ရှာခါဆီ သွားလည်ကြရအောင်” ဟု ဣရင်က ပြောသည်။

ကျွန်တော် မတတ်နိုင်တော့ပါ။ မိုက်မဲစွာဖြင့် စခဲ့မိသောအလုပ်ကို မိုက်မဲစွာဖြင့်ပင် အဆုံးသတ်ရပါတော့မည်။ ကျွန်တော်တို့သည် မဒမ်အေရီ နုရှာခါ၏ အခန်းမှာပင် ညစာ စားကြသည်။ အရက်လည်း ထပ်သောက် ကြသည်။

ဣရင်သည် ကျွန်တော့်ဖန်ခွက်ထဲမှ အရက်ကို အလျော့မခံ၊ အဆက်

မပြတ် ထည့်ပေးနေသည်။ နောက်ဆုံး ထိုင်ရာမှထသည့်အခါ ကျွန်တော်သည် ကောင်းစွာမရပ်နိုင်တော့ပါ။ ညသန်းခေါင်အချိန်တွင် ဇူရင်က ကျွန်တော့်အား အခန်းအထိ လိုက်ပို့ပေးပါသည်။

ဆာဗီလစ်ချ်သည် ကျွန်တော့်အား အပေါက်ဝမှလာကြိုသည်။ ကျွန်တော် ဘာကြောင့် ဘာတွေဖြစ်နေသည် မြင်လိုက်ရသောအခါ ဆာဗီလစ်ချ်သည် များစွာ အံ့အားသင့်နေပါသည်။

“လူကြီးမင်း ဘာတွေလုပ်ခဲ့ပါသလဲ” ဟု မေးသည်။

“လူကြီးမင်း ဒီလောက်အထိမူးအောင် ဘယ်နေရာက သောက်ခဲ့ပါသလဲ၊ အဲလောက်ထိ ယုတ်မာဆိုးဝါးရသလား” စသည်ဖြင့် ရေရွတ်သည်။

“အဘိုးကြီး ခင်ဗျားပါးစပ်ကြီးကိုပိတ်ထားစမ်း” ဟု ကျွန်တော်က ပမာမခန့် ပြန်ပြောသည်။

“ခင်ဗျားကြီး အရက်မူးနေပြီလား ...၊ သွား အိပ်ချေတော့”

“ကျုပ်ကို အိပ်ရာထဲ တွဲပို့စမ်း”

နောက်တစ်နေ့မနက် ကျွန်တော် အိပ်ရာမှနိုးလာသည့်အခါ တစ်ခေါင်းလုံး အံ့ခဲနေသည်။ မနေ့က ကြုံခဲ့ရသည့်အဖြစ်များကို ဝိုးတဝါးသာ ပြန်၍ မှတ်မိနေသည်။ ကျွန်တော် ပြန်၍ စဉ်းစားနေခိုက်မှာပင် ဆာဗီလစ်ချ်သည် ကျွန်တော့်အတွက် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် ကိုင်၍ ရောက်လာသည်။

“အလုပ်မှ မလုပ်ရသေးဘူး၊ စောစောစီးစီး အပျော်ကျူးတာကိုး” ဟု ဆာဗီလစ်ချ်က မလိုတမာသံဖြင့် ခေါင်းတခါခါလုပ်၍ ပြောသည်။

“လူကြီးမင်းက ဘယ်သူ့ကိုအတုခိုးတာလဲ။ ခင်ဗျားရဲ့အဖေလား၊ ခင်ဗျားရဲ့အဘိုးလား။ သူတို့လည်း အရက်သမားကြီးတွေ မဟုတ်ပါဘူး”

ကျွန်တော် ရှက်သည်။ မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့လွှဲ၍ “သွားဗျာ ဆာဗီလစ်ချ်၊ ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည်မသောက်ချင်ဘူး ပြန်ယူသွား” ဟု ပြောမိသည်။ သူကတော့ မသွားပါ။ ကျွန်တော့်အား ဆုံးမစကားပြောနေသည်။

ထိုအခိုက်တွင် အခန်းထဲသို့ လူငယ်လေးတစ်ယောက်ဝင်လာပြီး စာတစ်စောင်ပေးသည်။ စာမှာ ဇူရင်ထံမှစာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် စာကိုယူ၍ ဖတ်ကြည့်ပါသည်။

“ချစ်သော ပီယိုကာအန်ဒရေးယက်ဗစ်ချ် ပက်ထရူ

ရှာ၊ မနေ့က မင်း ရှုံးခဲ့သော ရူဘယ်တစ်ရာကို ယခု
စာယူလာသူအား ပေးလိုက်စေလိုပါသည်။ ငါ့မှာ
အရေးတကြီး ငွေအသုံးလိုနေ၍ ဖြစ်ပါသည်။

သင့်မိတ်ဆွေ
အိဗန်ဂူရင်

ဤကိစ္စမှာ ဖုံးကွယ်၍ ရနိုင်တော့မည်မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်သည်
တည်တည်တံ့တံ့ မျက်နှာထားဖြင့် ကျွန်တော့်ငွေကို ထိန်းနေသော ဆာဗီ
လစ်ချ်ဘက်လှည့်၍ သူငယ်အား ရူဘယ်တစ်ရာ ပေးလိုက်ရန်ခိုင်းသည်။

“ဘာ ... ဘာပြောတယ်၊ ဘာအတွက်ပေးရမှာလဲ” ဟု ဆာဗီလစ်ချ်
က တအံ့တဩမေးသည်။

“ကျွန်တော် သူ့ကို ကြွေးဆပ်စရာရှိလို့။”

“အကြွေး ဟုတ်လား၊ ဘာအတွက် အကြွေးတင်ရတာလဲခင်ဗျာ။
လူကြီးမင်းလုပ်ပုံက မဟုတ်သေးပါဘူး၊ အေးလေ မင်း ဘာပြောပြော
ငါကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ငွေမပေးဘူး။”

အခုလိုအချိန်တွင် ဤမျှလောက်ခေါင်းမာနေသော အဘိုးကြီးအား
ကျွန်တော့်ဘက်မှ အပေါ်စီးရဖို့လိုသည်ဟုထင်ပါသည်။

အကယ်၍ အခုကိစ္စတွင် ကျွန်တော့်ဘက်မှ လက်မြောက်အရှုံးပေး
လိုက်ရပါမူ နောင်အခါ အရေးကြုံလာတိုင်း ကျွန်တော့်ဘက်က အသာစီး
ရတော့မည် မဟုတ်။

“ကျွန်တော်က ခင်ဗျားရဲ့သခင်၊ ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ရဲ့အစေအပါး
ပြီးတော့လည်း ဒီငွေက ကျွန်တော့်ငွေ၊ ခင်ဗျားရဲ့ငွေမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်
ရူဘယ်တစ်ရာ ရှုံးခဲ့တယ်၊ ဘာကြောင့်ရှုံးတာလဲဆိုတော့ ကျွန်တော် ရှုံးချင်
လို့ ရှုံးတာပဲ။ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ဘာမှ တိုင်ပင်နေစရာမလိုဘူး။ ခင်
ဗျား ကျွန်တော်ခိုင်းတဲ့အတိုင်းသာ လုပ်”

ကျွန်တော့်စကားများကြောင့် ဆာဗီလစ်ချ်သည် အံ့အားသင့်လျက်
ရှိသည်။

သူသည် ကျွန်တော့်အား ဘာမှမပြောနိုင်သဖြင့် ပါးစပ်အဟောင်း
သားဖြင့် ကြည့်နေသည်။

“အဲဒီမှာ ပါးစပ်ကြီးဖြဲပြီး ကြည့်မနေနဲ့” ဟု ကျွန်တော်က ဒေါသ တကြီး ထအော်သည်။

ဆာဗီလစ်ချ်သည် မျက်ရည်များလည်လာသည်။ “မဟုတ်သေးဘူး ပက်ထရူရှာ၊ သခင်လေးလုပ်ပုံ မဟုတ်ဘူး” ဟု တုန်ယင်လှုပ်ရှားသော လေသံဖြင့်ပြောသည်။

“ကျုပ်ကို စိတ်ထိခိုက်ပြီး သေအောင်တော့ မလုပ်ပါနဲ့၊ ကျုပ်စကား ကို နားထောင်ပါ။ သခင်လေးရဲ့လူဆီကို စာပြန်ရေးလိုက်ပါ။ ကျုပ်တို့မှာ အဲသလောက်ငွေ မပါဘူးလို့ ရေးပါ။ သခင်လေးရဲ့မိဘတွေက အခုလို လောင်းကစားမှုမျိုးမလုပ်ဖို့ တားမြစ်ထားပါတယ်လို့လည်း ရေးလိုက်ပါ”

“ငွေပေးလိုက်ဗျာ” ဟု ကျွန်တော်က လေသံတင်းတင်းဖြင့် ခိုင်း သည်။ “မပေးလို့ကတော့ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် မောင်းထုတ်ရလိမ့်မယ်”

ဆာဗီလစ်ချ်သည် ကျွန်တော့်အား အလွန်စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲနေ သည့် မျက်နှာထားဖြင့်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် ငွေယူရန် ထွက်သွား သည်။

ကျွန်တော် အဘိုးကြီးအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါသည်။ သို့ သော်လည်း ဤကိစ္စတွင် ကျွန်တော့်ဘက်က မတင်း၍မဖြစ်၊ ကျွန်တော် သူငယ်နှစ်ဦးတစ်ယောက် မဟုတ်တော့ကြောင်း ပြမှ ဖြစ်တော့မည် မဟုတ်ပါလား။

ဆာဗီလစ်ချ်သည် ငွေကို ဇူရင်လွတ်လိုက်သည့် သူငယ်၏လက်သို့ ပေးလိုက်သည်။ သူသည် ကျွန်တော့်အား တည်းခိုရိပ်သာနှင့် အမြန်ဆုံး ကင်းကွာသွားရန် စီစဉ်သည်။

မကြာခင်မှာပင် သူ ကျွန်တော့်ထံရောက်လာပြီး ခရီးဆက်ဖို့ အဆင် သင့်ဖြစ်ပြီဟုအကြောင်းကြားသည်။ ကျွန်တော်သည် ရှက်စိတ်နှင့် နောင်တ တရားကို ရင်ဝယ်ပိုက်ကာ ဆင်းဘုဂ်မြို့မှ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

နောက်ထပ် လုံးဝဆုံမိကြတော့မည်မဟုတ်ဟု တွက်ထားသော ဆရာသစ် ဇူရင်ကိုပင် နှုတ်မဆက်နိုင်တော့ပါ။

၂

ခရီးသည်

လမ်းခရီးတစ်လျှောက်လုံး ကြုံခဲ့ရသည့်အဖြစ်များကို ပြန်၍ဆင်ခြင် စဉ်းစားလိုက်တိုင်း စိတ်မချမ်းမြေ့ဖြစ်ရပါသည်။ ထိုခေတ်ထိုအခါက အခြေအနေအရဆိုလျှင် ကျွန်တော်၏ဆုံးရှုံးမှုသည် အထိုက်အလျောက် တော့ များသွားသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ပါးစပ်မှ ထုတ်ဖော်၍ ဝန်မခံသော်လည်း နှလုံး သားထဲမှာကတော့ ဆင်းဘက်မြို့ တည်းခိုရိပ်သာ၌ ကျွန်တော်လုပ်ခဲ့သည့် အလုပ်သည် မိုက်မဲမှန်းသိနေပါ၏။

အထိန်းတော်အဘိုးကြီးသည် သုန်မှုန်သောမျက်နှာထားဖြင့် ကျွန် တော့်ကို ကျောပေးပြီးထိုင်နေသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ သူနှင့် ပြန်အဆင် ပြေသွားအောင် လုပ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ သို့သော်လည်း ဘယ်လိုပုံ မျိုးဖြင့် လုပ်ရမည်ကို မသိပါ။ နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော်ကစ၍ စကား ပြောသည်။

“ဒီမယ် ဆာဗီလစ်ချ် တော်လောက်ပြီဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ချင်း အဆင် ပြေတာ ကောင်းမယ်။ ဒီကိစ္စမှာ ကျွန်တော် မှားတယ်လို့ဝန်ခံပါတယ်။ မနေ့က ကျွန်တော်လုပ်တာ တော်တော်မိုက်တယ်၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ပြောခဲ့တာလည်း သိပ်ရိုင်းတယ်။ နောင်ကို ကျွန်တော် ဒီလိုမလုပ်တော့ဘူး။”

လို့ ကတိပေးပါတယ်။ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းလည်းနေပါ့မယ်၊ ခင်ဗျားပြောတာကိုလည်း နားထောင်ပါ့မယ်။ စိတ်ပြေပါတော့ဗျာ”

ဆာဗီလစ်ချ်သည် သက်ပြင်းချသည်။ “မဟုတ်ပါဘူး ပက်ထရူရှာ” ဟု ပြန်ပြောသည်။ “ငါ ဒေါသဖြစ်နေတာ ငါ့ကိုယ်ငါပါ။ အပြစ်က ငါ့အပြစ်၊ တည်းခိုရိပ်သာမှာ မင်းကို တစ်ယောက်တည်းလွှတ်ထားမိတာ ငါ့အမှားပဲ။ အေးလေ ငါ့အနေနဲ့ သခင်ကြီးနဲ့ သခင်မကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မျက်နှာပြုရမလဲ၊ မင်း အရက်သောက်တာနဲ့ လောင်းကစားတာတွေကို သာ သိသွားရင် သူတို့ ဘာပြောကြမလဲ”

ကျွန်တော်သည် စိတ်မချမ်းမြေ့ဖြစ်နေသော ဆာဗီလစ်ချ်ကို ဖျောင်းဖျ နှစ်သိမ့်ရန် စဉ်းစားသည်။ နောင်အခါတွင် သူသဘောမတူဘဲ ကိုပက်ကြေးနီးပြားတစ်ပြားကိုပင် မသုံးတော့ပါဟု ကျွန်တော် ကတိပေးလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်သွားရမည့် ခရီးလမ်းဆုံးဘက်သို့ နီးကပ်လာနေပြီ။ ပတ်ပတ်လည် ရှုခင်းသည် သာတောင့်သာယာမရှိလှပါ။ မြေပြင်တစ်ပြင်လုံးတွင် ဆီးနှင်းခဲများဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိသည်။ နေသည် အနောက်ဘက်မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီသို့ နိမ့်ဆင်းစပြုနေပြီ။ စွတ်ဖားလှည်းသည် လမ်းကျဉ်းကလေးတစ်ခုပေါ်တွင် ပြေးသွားလျက်ရှိသည်။ လမ်းမှာ လယ်သမားများ၏ စွတ်ဖားလှည်းများ သွားထားခဲ့သည်လမ်းဖြစ်၏။ ရုတ်တရက် လှည်းသမားသည် သူ့ရှေ့တစ်နေရာဆီသို့ စိုးရိမ်သောကမကင်းသော မျက်နှာထားဖြင့် မျှော်ကြည့်လာသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူသည် ခေါင်းမှဦးထုပ်ကိုချွတ်ကာ ကျွန်တော့်အားလှည့်ကြည့်သည်။

“ကျုပ်တို့ ပြန်လှည့်ကြရင် ကောင်းလိမ့်မယ်ထင်တယ်ခင်ဗျ”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“ရာသီဥတု ဆိုးလာတော့မယ်၊ လေထန်စပြုလာပြီ။ ယခုမှ အသစ်ထပ်ကျလာနေတဲ့ ဆီးနှင်းတွေကိုကြည့်ရင် လေတိုက်ပုံတစ်မျိုးဖြစ်လာတာ သိနိုင်တာပဲ”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ”

“ဟိုမှာ လှမ်းကြည့်ပါလား” ဟုပြောကာ လှည်းသမားက သူ့လက်

ထဲက ကြာပွတ်ဖြင့် အရှေ့ဘက်သို့ ထိုးပြသည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ ကွင်းပြင်ကြီးနဲ့ ကောင်းကင်ကလွဲလို့ တခြားဘာမှ မမြင်ဘူး”

“မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ဟိုဘက်က တိမ်တွေကိုပြောတာ”

ထိုအခါကျမှပင် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း၏ ညာဘက်တစ်နေရာမှ ခပ်သေးသေး တိမ်တစ်လိပ်ကိုမြင်ရသည်။ လှည်းသမားက ထိုတိမ်လိပ်သည် လေမုန်တိုင်းကျမည့်အရိပ်လက္ခဏာတစ်ခုဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြသည်။

ဤဒေသဘက်တွင် မကြာခဏ နှင်းမုန်တိုင်းများ ကျတတ်သည်ဟု ကျွန်တော် ကြားဖူးခဲ့၏။ နှင်းမုန်တိုင်းဒဏ်ကြောင့် ခရီးသွားစွတ်ဖားလှည်းအုပ်စုများ မကြာခဏ ဆီးနှင်းပြင်အောက် ရောက်သွားတတ်သည်ဟုလည်း သိခဲ့ဖူးသည်။ ဆာဗီလစ်ချ်သည် လှည်းသမား၏စကား ကြားသည့်အခါ အလေးအနက်ပြုသည်။

နောက်ကြောင်းပြန်ရန် သင့် မသင့် ကျွန်တော်နှင့်တိုင်ပင်သည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်က လေမုန်တိုင်းသည် သိပ်ပြီး ကြီးမားပြင်းထန်လိမ့်မည်မဟုတ်ဟု ယူဆသည်။ ရှေ့စခန်းတစ်ခုကို အမြန်ဆုံးရောက်အောင် မောင်းနှင်လျှင် မုန်တိုင်းအန္တရာယ်မှ လွတ်မြောက်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်မိသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က လှည်းသမားအား မြင်းများကို ကြာပွတ်ဖြင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်းရိုက်၍ နှင်ခိုင်းသည်။

လှည်းသမားသည် မြင်းများကိုရိုက်၍ အရှေ့စူးစူးသို့ တအားနှင့်သည်။ မြင်းများသည် ကဆုန်ပေါက်၍ ပြေးကြသည်။ လေသည် စောစောကနှင့်မတူ၊ ပို၍ထန်လာသည်။ စောစောက မြင်ထားခဲ့သော တိမ်လိပ်သည် ပို၍ ကြီးထွားကာ ဘေးသို့ ပြန့်ကားလာနေသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် အရှေ့ဘက် မိုးကောင်းကင်အောက်ခြေ တစ်ဝိုက်လုံးကို ဖုံးအုပ်သွားလေပြီ။

ဆီးနှင်းများသည် တဖွဲဖွဲကျလာသည်။ နှင်းချပ်နှင်းလွှာကြီးများသည် လေထဲတွင် လွင့်မျောလျက် ရှိကြ၏။ လေ၏ အော်ဟစ်ညည်းတွားသံများသည် အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်လာနေသည်။ နှင်းမုန်တိုင်းသည် ကျွန်တော်တို့အပေါ် ကျရောက်လာလေပြီ။

“တွေ့တယ်မဟုတ်လား သခင်” ဟု လှည်းသမားက အော်ပြော

သည်။ “အခုဟာ နှင်းမုန်တိုင်းပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ နှင်းမုန်တိုင်းထဲ ရောက်နေပြီ”

ကျွန်တော်သည် အမိုးအောက်မှခေါင်းပြုကာ အပြင်သို့ချောင်းကြည့်သည်။ အမှောင်ထုနှင့် လေမှတစ်ပါး အခြားဘာကိုမှ မတွေ့မြင်ရ။ လေ၏ညည်းတွားသံများသည် ကျယ်လောင်ပြင်းထန်လွန်းသဖြင့် သက်ရှိသတ္တဝါကြီးတစ်ကောင် ပြေးလွှားအော်ဟစ်နေသည့်နှယ်ရှိသည်။ ဆာဗီလစ်ချ်နှင့် ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်များပေါ်တွင် ဆီးနှင်းများ ဖုံးအုပ်သွားလေပြီ။ မြင်းလှည်းသည် တစ်လှမ်းချင်း သွားနေရာမှ ရပ်သွားသည်။

“ဘာပြုလို့ ဆက်မမောင်းတာလဲ” ဟု ကျွန်တော်က လှည်းသမားအား စိတ်မရှည်သံဖြင့် မေးသည်။ လှည်းသမားက “ဆက်မောင်းလို့ ကောင်းလာမှာမှမဟုတ်ဘဲ” ဟု ပြန်ပြောကာ လှည်းပေါ်မှဆင်းသည်။ “ကျုပ်တို့ ဘယ်နေရာ ရောက်နေမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး၊ လမ်းလည်း မရှိတော့ဘူး။ ဒုက္ခပဲ မှောင်မည်းနေတာပဲ”

ကျွန်တော်က လှည်းသမားကို ပြစ်တင်ကြိမ်းမောင်းသည်။ သို့သော်လည်း ဆာဗီလစ်ချ်သည် သူ့ဘက်မှ ဝင်၍ ခုခံကာကွယ်သည်။ “သူ စောစောကတည်းက ကြိုပြောသားပဲ၊ မင်း ဘာပြုလို့ နားမထောင်သလဲ” ဟု ဆာဗီလစ်ချ်က ဒေါသတကြီးပြောသည်။

ကျွန်တော်တို့ အကျဉ်းအကျပ်ထဲကျနေပြီ။ ရှေ့တိုး၍လည်းမလွယ်၊ နောက်ဆုတ်၍လည်းမဖြစ်။ ဆီးနှင်းအကျသည် စဲမသွား။ များသည်ထက်များလာနေ၏။ စွတ်ဖားလှည်းဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ဆီးနှင်းပြင်သည် တဖြည်းဖြည်းချင်း မြင့်တက်လာနေသည်။ မြင်းများသည် ခေါင်းများ ငိုက်စိုက်ကျနေကြသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် ဂနာမငြိမ်ကြ။ လှည်းသမားသည် စွတ်ဖားလှည်းကို လှည့်ပတ်လျှောက်ကာ အရိပ်အခြည် ကြည့်သည်။ မြင်းများ၏ ကကြိုးများကို အနည်းငယ်မျှ နေသာထိုင်သာရှိအောင် ပြုပြင်ပေးသည်။ ဆာဗီလစ်ချ်ကတော့ တစ်ယောက်တည်း တဖျစ်တောက်တောက် မြည်တွန်တောက်တီးလျက်ရှိသည်။

ကျွန်တော်သည် ရှေ့နောက်ဝဲယာ အရပ်လေးမျက်နှာကို မျှော်ကြည့်သည်။ လူ သို့မဟုတ် လမ်းတစ်ခုခုကို မြင်ရလို့ မြင်ရငြား မျှော်ကြည့်ခြင်း

ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ဘာမှမမြင်ရ။ နှင်းမုန်တိုင်း လေပွေများကိုသာ တွေ့ရသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ကျွန်တော်မျက်လုံးအစုံသည် မည်းမည်း အရာဝတ္ထုတစ်ခုဆီသို့ ရောက်သွားသည်။

“ဗျို့ လှည်းဆရာ” ဟု ကျွန်တော်က လှမ်းခေါ်သည်။ “ဟိုဘက်ကို ကြည့်စမ်း၊ အဲဟိုဘက်က မည်းမည်းဟာ ဘာလဲ”

လှည်းသမားသည် ကျွန်တော် ညွှန်ပြသည့်ဘက်သို့ စိုက်ကြည့်နေသည်။ “ဘုရားသခင်မှပဲ သိမှာပဲ” ဟု ပြောကာ လှည်းပေါ်ပြန်တက်ပြီး သူ့ထိုင်ခုံပေါ်ထိုင်လိုက်သည်။ “အဲဒါ စွတ်ဖားလှည်းမဟုတ်ဘူး၊ သစ်ပင်လှည်းမဟုတ်ဘူး။ တဖြည်းဖြည်းချင်း ရွေ့သွားနေတယ်။ ဝံပုလွေတစ်ကောင် ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာ၊ ဒါမှမဟုတ်လည်း လူတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာ”

ကျွန်တော်က ကျွန်တော်တို့ဘက်သို့ ရွေ့လျားနေသော ထိုမည်းမည်း အရာဝတ္ထုဆီသို့ စွတ်ဖားကိုမောင်းရန် လှည်းသမားအားခိုင်းသည်။ နောက်တစ်မိနစ် နှစ်မိနစ်ခန့်အကြာတွင် ကျွန်တော်တို့စွတ်ဖားလှည်းသည် လူတစ်ယောက်၏ဘေး၌ ရပ်နေသည်။

“ဟေး ... ဆရာကြီး” ဟု လှည်းသမားက လှမ်းအော်သည်။

“လမ်းဘယ်နေရာမှာရှိတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိသလား”

“လမ်းက ဒီနေရာမှာပဲ၊ အခု ငါရပ်နေတာ မြေမာပေါ်ရပ်နေတာကွ” ဟု ခြေကျင်ခရီးသည်က ပြန်ပြောသည်။ “ဒါပေမဲ့ လမ်းတွေတော့ကော အခုလိုအချိန်မှာ ဘာအသုံးကျမှာလဲ”

“နားထောင်စမ်းပါဦးဗျ” ဟု ကျွန်တော်က ဝင်ပြောသည်။ “ခင်ဗျား ဒီနယ်မှာ ကျွမ်းတယ် မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်တို့ တစ်ညလောက် တည်းခိုနိုင်မယ့်နေရာရောက်အောင် လမ်းပြမပေးနိုင်ဘူးလား”

“ဒီနယ်တော့ ကျွမ်းပါတယ်” ဟု ခရီးသည်က ပြန်ပြောသည်။ “ကျွမ်းလည်း ကျွမ်းသင့်တယ်လေ၊ ငါ့နယ်မြေထဲမှာ ခြေကျင်ကော မြင်းနဲ့ကော မကြာခဏ သွားလာဖူးခဲ့တာပဲ။ ထောင့်ကြိုထောင့်ကြားမကျန်ရောက်နေခဲ့တဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ရာသီဥတု ဖြစ်နေပုံကိုကြည့်ဦးမှပေါ့။ ဒီအချိန်မှာ သွားရလာရတာ လမ်းပျောက်သွားမှာ သိပ်ပြီး စိုးရိမ်ရ

တယ်။ မင်းတို့အနေနဲ့ ကိုယ်ရောက်နေတဲ့နေရာမှာ ရပ်နေတာ အကောင်းဆုံးဖြစ်လိမ့်မယ်။ မုန်တိုင်းစဲသွားချိန်အထိတော့ သည်းခံပြီး စောင့်ရမှာပေါ့။ မုန်တိုင်းစဲသွားရင် ကောင်းကင်လည်း ပြန်ပြီးကြည်လင်သွားမယ်။ တို့အနေနဲ့ ကြယ်ရောင်နဲ့ လမ်းရှာပြီး ခရီးဆက်နိုင်မယ်”

သူ၏တည်ငြိမ်သော ဣန္ဒြေနှင့်လေသံကြောင့် ကျွန်တော့်ရင်ထဲ မျှော်လင့်ချက်အသစ်ဝင်လာသည်။ ဒီတစ်ညတော့ဖြင့် ဘုရားသခင်၏ အလိုတော်အတိုင်းပဲ ဤကွင်းပြင်ထဲမှာပင် အချိန်ကုန်ခံတော့မည်ဟု ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ခရီးသည် သည် ရုတ်တရက် တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွားဟန်ရှိသည်။ သူသည် ဖျတ်ခနဲ လှည်းပေါ်သို့တက်ကာ လှည်းမောင်းသမားဘေးတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ “ဒီမှာ ကိုယ့်လူ၊ ဒီနေရာနဲ့ သိပ်မဝေးတဲ့နေရာမှာ အိမ်တစ်လုံးရှိတာ အခုမှပဲ သတိရတယ်။ လှည်းကို ညာဘက်ကွေ့ပြီးတော့ တည့်တည့်မောင်း”ဟု လှည်းသမားအား ပြောသည်။

“ဘာပြုလို့ ညာဘက်ကွေ့ရမှာလဲဗျ” ဟု လှည်းသမားက ခရီးသည်၏ စကားကို လက်မခံနိုင်ဟန်ဖြင့် ပြောသည်။ “ကျုပ် လမ်းကို မမြင်ဘူး။ ‘မောင်းကွ’ ဆိုတဲ့ စကားက ပြောလို့လွယ်တယ်။ မြင်းတွေနဲ့ စွတ်ဖားက ခင်ဗျားရဲ့ပစ္စည်းမဟုတ်ဘူး၊ သူတစ်ပါးပစ္စည်းတွေ။ ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်း မောင်းပါပြီတဲ့ဗျာ၊ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ဆုံးရှုံးရတာက ခင်ဗျားမှမဟုတ်ဘဲ”

လှည်းသမား၏ စကား မှန်သည်ဟု ကျွန်တော် ယူဆသည်။ “ခင်ဗျားက ပြောတယ်၊ သိပ်မဝေးတဲ့နေရာမှာ အိမ်တစ်လုံးရှိတယ်တဲ့။ ဘယ်လို ကြောင့် သေချာပေါက်ပြောနိုင်တာလဲ”ဟု ကျွန်တော်က ကြားဖြတ်မေးသည်။

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ လေက ဟိုဘက်က တိုက်နေတယ်” ဟု ခရီးသည်က ဖြေသည်။ “လေထဲမှာ မီးခိုးနဲ့ပါတယ်။ အဓိပ္ပာယ်က ဘာလဲ၊ အဲဒီဘက်တစ်ဝိုက်မှာ ရွာတစ်ရွာရှိလိမ့်မယ်လို့ တွက်နိုင်တယ်”

သူ၏ကျွမ်းကျင်မှုနှင့် တိကျမှုကြောင့် ကျွန်တော် များစွာ အံ့အားသင့်သွားမိသည်။ ကျွန်တော်က လှည်းသမားအား ဆက်မောင်းခိုင်းသည်။ မြင်းများသည် ထူထပ်သိပ်သည်းလှသော ဆီးနှင်းပြင်ပေါ်တွင် ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေကြသည်။

စွတ်ဖားသည် နှေးကွေးလေးလံစွာသာ ရွေ့လျားနိုင်သည်။ ဟိုယိမ်းသည် ယိမ်းနှင့် တည်ငြိမ်ခြင်းလည်းမရှိ။ မုန်တိုင်းထန်လှသော ပင်လယ်ပြင်ပေါ်တွင် လူးလိမ့်နေသည့် သင်္ဘောတစ်စီးနှင့်တူနေသည်။ ဆာဗီလစ်ချ်သည် ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်၍မရ။ ကျွန်တော့်ဘက်သို့ မကြာခဏလဲကျသည်။ ကျွန်တော်သည် သားမွေးကုတ်အင်္ကျီကို တင်းကျပ်စွာရစ်ပတ်ပြီး နွေးနွေးထွေးထွေးရှိစေရန် ခပ်ကုပ်ကုပ်ထိုင်၍ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

လှည်း၏ တငြိမ်ငြိမ်လှုပ်ရှားမှုနှင့် တဝိုင်းဝိုင်းအော်မြည်နေသည့် လေသံ။ ဤအရာနှစ်ခုသည် ကျွန်တော့်အား ချောသိပ်လိုက်သလိုဖြစ်သွားသည်။ ကျွန်တော် အိပ်မက်တစ်ခု မက်သည်။ ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ မေ့မရနိုင်လောက်အောင် ထူးဆန်းသည့် အိပ်မက်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်ဘဝ၏ ထူးခြားဆန်းကြယ်သော အခြေအနေများကို ဖော်ပြနေခြင်းဖြစ်၍ နိမိတ်ပြအိပ်မက်ဟုပင် ကျွန်တော် ထင်မိပါသည်။

အတွေ့အကြုံများအရ ပြောရမည်ဆိုပါက လူတစ်ယောက်အနေဖြင့် အယူသီးခြင်း၊ အစွဲအလမ်းကြီးခြင်း စသည်များအပေါ်၌ မည်မျှလောက် အထိအထင်သေးစေကာမူ သူ့ကိုယ်တိုင်လက်တွေ့ကြုံလာသည့် အခါ လွယ်လွယ်ကူကူနှင့် ခါထုတ်၍ မရနိုင်လောက်အောင် အယူသီးတတ်ကြသည်မှာ သဘာဝတစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်က ကျွန်တော်သည် အိပ်ပျော်သွားသလိုလို၊ ငိုက်မြည်းနေသလိုလို အခြေအနေမျိုးတွင်ရှိသည်။ နှင်းမုန်တိုင်းကျနေဆဲဖြစ်သည်ကို လည်းကောင်း၊ ကွင်းပြင်အတွင်း၌ လှည်းရွေ့လျားသွားနေသည်ကိုလည်းကောင်း စိတ်ထဲကနေ သိနေသလိုလိုပင် ခံစားနေရသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ရုတ်တရက် မြင်တွေ့လာခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့်ရှေ့တွင် ဝင်းတံခါးပေါက်တစ်ခု ရှိနေသည်ကို ပထမဦးစွာ မြင်ရသည်။ လှည်းသည် ထိုတံခါးမှနေ၍ ခြံဝင်းအတွင်းသို့ မောင်းဝင်သွားပြီး အိမ်ကြီးတစ်လုံးရှေ့၌ ရပ်သည်။ အိမ်မှာ ကျွန်တော်တို့အိမ်ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ၌ ပထမဆုံးပေါ်လာသည့်အတွေးမှာ ကျွန်တော် ပြန်လာသည့်အတွက် ကျွန်တော့်အဖေက ကျွန်တော့်အား စိတ်ဆိုးမည်ဟူသော အတွေးဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်အဖေကတော့ ကျွန်တော့်လုပ်ရပ်

သည် သူ့ကို အာခံခြင်းဟုပင် ယူဆလိမ့်မည်မှာ မလွဲဟု ထင်မိပါသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်တော် အိမ်ရှေ့ရောက်နေပြီဖြစ်၍ စွတ်ဖားပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ကျွန်တော့်အမေ အိမ်ထဲမှ ထွက်လာသည်ကို မြင်ရပါသည်။ အမေက ကျွန်တော့်အား ‘ရှူး’ ဟု တစ်ခွန်း လှမ်းပြောကာ တိုးတိုးတိတ်တိတ်လုပ်ရန် လက်ဟန်ခြေဟန်ပြသည်။ “မင်းအဖေ နေမကောင်းဘူး၊ အခြေအနေ တော်တော်ဆိုးနေတယ်။ မကြာခင် သေလိမ့်မယ်လို့ ယူဆရတယ်” ဟုလည်း ပြောသည်။

ကျွန်တော် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စိတ်ဖြင့် အမေ့နောက်မှ လိုက်သွားသည်။ မီးမှိုန်မှိုန်ကလေး ထွန်းထားသော အခန်းတစ်ခန်းထဲသို့ ကျွန်တော် ရောက်သွားပါသည်။ အခန်းထဲရှိ ခုတင်ပတ်ပတ်လည်တွင် မိန်းမ၊ ယောက်ျား တော်တော်များများ ရပ်နေကြသည်။ သူတို့မျက်နှာသည် ပူဆွေးသောကရောက်နေခြင်းကို ဖော်ပြနေကြသည်။ ကျွန်တော်သည် ခြေကို ဖော့၍ နင်းကာ ခုတင်နားသို့သွားသည်။ အမေသည် လိုက်ကာစကို မ၍ အဖေ့ခုတင်နား ကပ်ကာ လေသံဖြင့် စကားပြောသည်။

“သားလေး ပက်ထရူရှာ ရောက်လာပြီ အန်ဒရေးပက်ထရိုဗစ်ချ်၊ ရှင် နေမကောင်းဘူးကြားလို့ ပြန်လာတာ”

ကျွန်တော်သည် အဖေ့ခုတင်ဘေးတွင် ဒူးထောက်ထိုင်ကာ မျက်နှာကို ငုံ့ကြည့်သည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော် မြင်နေရသည်မှာ အဖေမဟုတ်။ မုတ်ဆိတ်မည်းမည်းနှင့် လယ်သမားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူသည် ကျွန်တော့်အား ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော်က အဖေ့ကို လှည့်ကြည့်သည်။

“ဒါက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ အဖေ” ဟု ကျွန်တော်က မေးလိုက်သည်။

“ဒါ ကျွန်တော့်အဖေမှမဟုတ်တာ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ပက်ထရူရှာ” ဟု အဖေက ပြန်ဖြေသည်။

“သူက မင်းရဲ့ လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲမှာ မင့်အဖေကိုယ်စား လုပ်ကိုင်ပေးမှာမဟုတ်လား။ မင်း သူ့လက်ကို နမ်းလိုက်၊ သူက မင်းကို ကောင်းချီးပေးလိမ့်မယ်” ဟု အမေက ဝင်ပြောသည်။

ကျွန်တော့်အမေစကားကို လက်မခံနိုင်ပါ။ ထိုစဉ်မှာပင် လယ်

သမားသည် အိပ်ရာပေါ်မှခုန်၍ထလာပြီး သူ့နောက်ဘက်တစ်နေရာမှ ရဲတင်းကြီးတစ်လက်ကို ဖြုတ်ယူကာ တွေ့သမျှလူများကို လိုက်ခုတ်သည်။ ကျွန်တော် ထွက်ပြေးရန် ကြိုးစားသည်။ သို့သော်လည်း မလွတ်ပါ။ အခန်းထဲတွင် လူသေအလောင်းကောင်များနှင့် ပြည့်သွားသည်။

ကျွန်တော်သည် အလောင်းကောင်များကို ခလုတ်တိုက်ကာ မှောက်လျက်လဲသည်။ သွေးအိုင်ပေါ် ခြေချော်၍လဲကျသွားခြင်းဖြစ်၏။ ကြောက်စဖွယ် ကောင်းနေသည့် လယ်သမားသည် ကျွန်တော့်အား တရင်းတနှီးလေသံဖြင့် လှမ်းခေါ်သည်။

“မကြောက်ပါနဲ့ကွာ၊ ငါ့ဆီကို လာခဲ့။ ငါ မင်းကို ကောင်းချီးပေးမလို့ပါ” ဟု ပြောသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ဖြင့် ကြောက်ရွံ့ခြင်းနှင့် အံ့အားသင့်ခြင်း စသည်များကြောင့် ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောနိုင်ပါ။

ထိုအခိုက်မှာပင် ကျွန်တော် အိမ်ပျော်နေရာမှ လန့်နိုးသည်။ မြင်းများ ရပ်နေကြသည်ကို သတိထားမိသည်။ ဆာဗီလစ်ချ်သည် ကျွန်တော့်လက်မောင်းကိုဆွဲ၍ “ထတော့ ပက်ထရူရှာ၊ လှည်းပေါ်က ဆင်းတော့လေရောက်နေပြီ” ဟု ပြောနေသည်။

“ရောက်နေပြီ ဟုတ်လား၊ ဘယ်ကိုရောက်နေတာလဲ” ဟု ကျွန်တော်က မျက်လုံးများကို ပွတ်သပ်ပြီး ပြန်မေးသည်။

“တည်းခိုရိပ်သာတစ်ခုကို ရောက်နေပြီ။ တို့ သိပ်ကံကောင်းတယ်။ ကဲ ... ကဲ ... လှည်းပေါ်က မြန်မြန်ဆင်း၊ အထဲရောက်မှ နွေးသွားမှာ”

ကျွန်တော် လှည်းပေါ်မှ ဆင်းသည်။ မုန်တိုင်းကတော့ ကျနေဆဲ။ သို့သော်လည်း စောစောကလောက် မပြင်းထန်တော့။ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခွင်လုံး မည်းမှောင်လျက်ရှိသည်။

ရိပ်သာပိုင်ရှင်သည် ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်ကို သူ့ကုတ်အင်္ကျီဖြင့် လေကွယ်ကာ တံခါးဝမှ ဆီးကြိုနေသည်။ သူသည် ကျွန်တော့်အား အခန်းကလေး တစ်ခန်းဆီသို့ လိုက်ပို့ပေးသည်။ အခန်းမှာ အလွန်ကျဉ်းသော်လည်း သပ်ရပ်သန့်ရှင်းသည်။ ဖယောင်းတိုင် မီးရောင်ဖြင့် နံရံတစ်ဖက်တွင် ချိတ်ထားသော ရိုင်ဖယ်သေနတ်တစ်လက်နှင့် ကော့ဆက်ဦးထုပ်တစ်လုံးကို မြင်နေရပါသည်။ ပိုင်ရှင်သည် ယိတ်ကော့ဆက်လူမျိုးတစ်ယောက်

ဖြစ်၍ အသက်မှာ ခြောက်ဆယ်နီးပါးခန့်ရှိပြီး သွက်လက်ဖျတ်လတ်ဆဲ ဖြစ်၏။

ဆာဗီလစ်ချ်သည် အိမ်မှ ထည့်ပေးလိုက်သော လက်ဖက်ရည် ဖျော်စရာ ပစ္စည်းဘူးကိုကိုင်၍ နောက်မှလိုက်လာသည်။ အခန်းထဲရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဆာဗီလစ်ချ်သည် လက်ဖက်ရည်ဖျော်ရန် စီစဉ်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ လမ်းပြကော ဘယ်ရောက်နေလဲ” ဟု ကျွန်တော်က ဆာဗီလစ်ချ်အား မေးသည်။

“ကျုပ် ဒီမှာလေ”

အသံသည် အပေါ်ဘက်မှ လာခြင်းဖြစ်၍ ကျွန်တော် မော့ကြည့်ရသည်။ နံရံတွင် တပ်ဆင်ထားသည့် ထပ်ခိုးကလေးတစ်ခုပေါ်မှ မည်းနက်သော မုတ်ဆိတ်မွှေးနှင့် တောက်ပသော မျက်လုံးအစုံကို မြင်ရသည်။

“ခင်ဗျား မအေးဘူးလား” ဟု ကျွန်တော်က လှမ်းမေးသည်။

“မအေးဘဲ ဘယ်နေပါ့မလဲကွယ်၊ ကျုပ်ဝတ်ထားတဲ့ ကုတ်အင်္ကျီက ပါးလည်းပါး၊ စုတ်လည်းစုတ်ဆိုတော့ ဒီအအေးဒဏ်ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ခံနိုင်မှာလဲ” ဟု သူက ပြန်ပြောသည်။ “ကျုပ်မှာ သိုးရေ အနွေးထည်ရှိတယ်။ အမှန်အတိုင်းပြောရမယ်ဆိုရင် မနေ့ညကမှ စားသောက်ဆိုင်မှာ ပေါင်ပစ်လိုက်တာ၊ ဆီးနှင်းတွေ ဒီလောက်များများ ကျလိမ့်မယ်လို့လည်း မထင်မိဘဲကိုး”

ထိုအခိုက်တွင် ပိုင်ရှင်သည် ပွက်ပွက်ဆူနေသော ရေနွေးကရားတစ်လုံး လာပို့သည်။ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်တို့လမ်းပြအား လက်ဖက်ရည်သောက်ဖို့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။ သူသည် အထပ်ခိုးပေါ်မှ ချက်ချင်းပင် ဆင်းလာသည်။

သူ့ရုပ်လက္ခဏာသည် ကျွန်တော့်အဖို့ ထူးခြားနေသည်။ သူသည် အသက်လေးဆယ်နီးပါးခန့် ရှိပြီး အရပ်အမောင်းမှာ မနိမ့်လွန်း မမြင့်လွန်း၊ ခန္ဓာကိုယ်ပိန်ပိန်ပါးပါးနှင့် ရင်အုပ်ကျယ်သည်။ သူ၏မည်းနက်သော မုတ်ဆိတ်တွင် အဖြူရောင်ကွက်တိကွက်ကျား ရှိနေသည်။ ပြူးကျယ်သော မျက်လုံးအစုံသည် မြူးမြူးကြွကြွ ရှိသော်လည်း မရိုးမသားရှိမည့် အရိပ်လက္ခဏာလည်း ဖော်ပြနေသည်။ သူ့ဆံပင်ကို ကော့ဆက်ပုံစံညှပ်ထား

သည်။ ဝတ်ထားသည့် သိုးရေအင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီရှည်သည် အစုတ်အပြဲ။
ကျွန်တော်က သူ့အား လက်ဖက်ရည်ခွက် လှမ်းပေးသည်။ သူ
သည် လက်ဖက်ရည်ကို တစ်ငုံမျှ သောက်လိုက်ပြီး မျက်နှာကို ရှုံ့လိုက်
သည်။

“ကျုပ်ကိုတစ်ခုလောက်တော့ ကူညီပါ။ လက်ဖက်ရည်ဆိုတာ ကော့
ဆက်တစ်ယောက်အတွက် သောက်သင့်တဲ့ အဖျော်ယမကာ မဟုတ်ဘူး။
ကျုပ်အတွက် ဗောဒကာတစ်ခွက်လောက် မှာပေးစေချင်တယ်” ဟုပြော
သည်။

ကျွန်တော်ကလည်း ချက်ချင်းပင် မှာပေးသည်။ ဆိုင်ရှင်သည် ဗော
ဒကာတစ်လုံးနှင့် ဖန်ခွက်တစ်လုံးကို ဗီရိထဲမှ ထုတ်ယူလာပြီး သူ့ဆီ
လျှောက်သွားသည်။ သူ့အနီးရောက်၍ သူ့မျက်နှာမြင်လိုက်သည့်အခါ
အံ့အားသင့်သွားသည်။ ‘ဟူး’ ဟု ရေရွတ်သည်။ “ဘယ်လိုလဲ၊ မင်း တို့ဘက်
ကို ရောက်လာပြန်ပြီလား” ဟု မေးသည်။ လမ်းပြက မျက်စိမှိတ်ပြပြီး
စကားထာ ဝှက်သလိုလို ဘာလိုလိုနှင့် ပဟေဠိဆန်ဆန် အဖြေပေးသည်။

“ကျုပ်... ဟင်းသီးဟင်းရွက်ခင်းထဲမှာ ပျံခဲ့တယ်။ အစေ့တွေကို
လည်း ဆိတ်ပစ်ခဲ့တယ်။ အဘွားကြီးက ကျုပ်ကို ခဲနဲ့လိုက်ထုတယ်။ ဒါပေ
မဲ့ မမှန်ဘူး။ ဒါနဲ့ မေးရဦးမယ်၊ ခင်ဗျားတို့လူတွေကော ဘယ်လိုနေကြလဲ”

“ကျုပ်တို့လူတွေလား” ဟု ရိပ်သာပိုင်ရှင်က ရေရွတ်သည်။ “ညချမ်း
ဓမ္မတေးတွေဆိုဖို့တော့ အချိန်ကျနေပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဘုန်းကြီးရဲ့မယားက ကျုပ်
တို့ကို ဆိုခွင့်မပေးဘူး။ ဘုန်းကြီးကလည်း အဝေးရောက်နေတယ်။ နတ်ဆိုး
ကတော့ လွတ်နေတယ်”

“တော်ပါတော့ဗျာ” ဟု ကျွန်တော့်ခရီးသည်က ဟန်သည်။

“တကယ်လို့ မိုးရွာရင်တော့ မှီတွေ ထွက်လာမှာပါ။ မှီတွေ ထွက်
လာရင် ခြင်းတွေတောင်းတွေ ရှိလာမှာပဲ။ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားရဲ့ပုဆိန်ကို
ခင်ဗျားရဲ့ခါးပတ်ကြားမှာပဲ ထိုးထားပါ။ သစ်ခုတ်သမားက အနားရောက်
နေပြီ။ ကဲ... ကဲ ဟောဒီက ဂုဏ်သရေရှိ ပုဂ္ဂိုလ်လေးအတွက် ဆုတောင်း
ပြီး ဗောဒကာသောက်ပါတယ်” ပြောပြောဆိုဆို သူ့အရက်ဖန်ခွက်ကို
ကောက်၍ တစ်ကျိုက်တည်း မော့လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်ဘက်

လှည့်၍ ဦးညွတ်လိုက်ပြီး သူ့အထပ်ခိုးပေါ်သို့ ပြန်တက်သွားပါသည်။

ထိုစဉ်ကတော့ ကျွန်တော်သည် သူတို့၏ ပဟေဠိဆန်သော စကားများကို နားမလည်ခဲ့ပါ။ နောက်ပိုင်းတွင်မူ ကျွန်တော်သည် သူတို့စကားများကို အဆင်အပိုင်းကျကျ ပြန်၍စဉ်းစားကြည့်သည်။ ထိုအခါကျမှပင် ၁၇၇၂ ခုနှစ်အတွင်းက ထကြွပုန်ကန်ခဲ့၍ မကြာသေးမီကမှ အနှိမ်နင်းခံခဲ့ကြရသော ယိတ်ကော့ဆက်တပ်များအကြောင်း ပြောမှန်း နားလည်သိရှိလာခဲ့ရပါသည်။

ဆာဗီလစ်ချ်သည် သူတို့နှစ်ယောက် ပြောဆိုနေသည်များကို မကျေနပ်သော မျက်နှာထားဖြင့် နားစွင့်နေသည်။ သူသည် သင်္ကာမကင်းသော အမူအရာဖြင့် ရိပ်သာပိုင်ရှင်ကို ကြည့်လိုက်၊ လမ်းပြကို ကြည့်လိုက် လုပ်နေ၏။

ဒေသခံဘာသာစကားဖြင့် 'အမ်ယက်'ဟု အမည်ပေးထားသော ဤတည်းခိုရိပ်သာသည် လမ်းမကြီးနှင့်အလွန်ဝေးသည့် နေရာ၌တည်ရှိသည်။ ကွင်းပြင်ကြီး၏ အလယ်ကောင်၌ တည်ရှိနေခြင်းဖြစ်၍ လူသူလေးပါးနှင့် အတော်ကြီး အလှမ်းဝေးကွာသည်။ လူဆိုး သူဆိုးများ ခိုအောင်းရာနေရာ တစ်နေရာလည်း ဖြစ်နိုင်စရာ ရှိနေသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်တို့အဖို့ တခြားရွေးစရာလမ်းက မရှိ၊ ခရီးဆက်ဖို့ ကိစ္စမှာမူ လုံးဝတွေးတော၍ မဖြစ်။ ဆာဗီလစ်ချ်သည် သူ့အတွေးနှင့်သူ ပူပန်သောကကြီးနေဟန် ရှိသည်။ သူ့ကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော်သည် စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်ရပါသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဒီတစ်ညအဖို့တော့ ဒီနေရာမှာပင် ရပ်နားတော့မည်ဟု ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီးဖြစ်ရာ ခုံတန်းလျားပေါ် လှဲအိပ်လိုက်သည်။ ဆာဗီလစ်ချ်ကတော့ မီးဖိုဘေးနားမှတစ်ဆင့် ခုံပေါ်လှဲလျောင်းနေသည်။ ပိုင်ရှင်သည် ကြမ်းပေါ်တွင် စိတ်အေးနားအေး လှဲနေပြီး မကြာခင် အခန်းထဲ၌ ဟောက်သံများ ကြားရသည်။ ကျွန်တော်သည် သစ်တုံးတစ်တုံး သဖွယ် အိပ်မောကျသွားသည်။

နောက်တစ်နေ့မနက် နေအတော်မြင့်ခါမှ နိုးလာသော ကျွန်တော်သည် မုန်တိုင်းစဲသွားသည်ကို တွေ့ရသည်။ နေရောင်သည် ကြည်လင်ဝင်းလက်နေသည်။ ဆီးနှင်းခဲများသည် အဆုံးမရှိသောကွင်းပြင်ကြီးပေါ်

တွင် ကော်ဇောဖြူကြီးတစ်ချပ် ခင်းထားသည့်နှယ်ရှိ၏။

မြင်းများကို စွတ်ဖားလှည်းတွင် တပ်ထားပြီး ကျွန်တော်သည် ပိုင်ရှင်အား တစ်ညတာတည်းခိုခန့် စားသောက်စရိတ်များကို ရှင်းပေးသည်။ သူယူသည့်စရိတ်မှာ သက်သာလွန်းသဖြင့် အမြဲတစေ ဈေးဆစ်လေ့ရှိသော ဆာဗီလစ်ချ်ပင်လျှင် ဝင်၍စွက်ဖက်ခြင်း မပြုပါ။ ကျွန်တော်သည် မနေ့ညက ကျွန်တော်တို့အား လမ်းပြခဲ့သည့်လူအား ခေါ်၍ ကျေးဇူးတင်စကား ပြောသည်။ သူ့အား အရက်တစ်ခွက်သောက်ဖို့ ကိုပက်ငါးဆယ်ပြား ပေးလိုက်ပါဟုလည်း ဆာဗီလစ်ချ်အား ပြောသည်။

ဆာဗီလစ်ချ်သည် ကျွန်တော့်အား မျက်မှောင်ကုတ်၍ကြည့်နေသည်။ “ဗောဒကာ တစ်ခွက်ဝယ်သောက်ဖို့ ကိုပက်ငါးဆယ်ပေးရမယ်ဟုတ်လား”ဟု မလိုတမာသံဖြင့် ရေရွတ်သည်။

“ဘာကြောင့် ပေးရမှာလဲ၊ သူ့ကို ဒီတည်းခိုရိပ်သာအရောက် စွတ်ဖားနဲ့တင်ခေါ်လာရတဲ့အတွက် ပေးရမှာလား။ ဒါကတော့ သခင်လေးသဘောပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့လက်ထဲမှာ အကျိုးမဲ့လွှင့်ပစ်ဖို့ ကိုပက်ပြားငါးဆယ်မရှိတာက ခက်တယ်။ လူတိုင်းကိုသာ အရက်သောက်ဖို့ ငွေပေးနေရရင် လူကြီးမင်းကိုယ်တိုင် လက်ဖြန့်ခံရတဲ့ဘဝကို ရောက်သွားပါလိမ့်မယ်ခင်ဗျာ”ဟု ပြောသည်။

ကျွန်တော်သည် ဆာဗီလစ်ချ်နှင့် ပြိုင်ငြင်းနေနိုင်သည့်အခြေအနေ မရှိပါ။

သူ ထိန်းသိမ်းရသောငွေကို သူသဘောမတူဘဲ မသုံးပါဟု မနေ့ကပင် သူ့ကို ကျွန်တော် ကတိပေးခဲ့ပြီးပြီ မဟုတ်ပါလား။ သို့သော်လည်း မနေ့ညနေက ကျွန်တော့်ကို ကူညီကယ်ဆယ်ခဲ့သည့် လူတစ်ယောက်အား ကျေးဇူးတင်ကြောင်း မတုံ့ပြန်နိုင်သည့်အတွက် ကျွန်တော့်တွင် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရပါသည်။ အမှန်တော့ မနေ့ညက အခြေအနေသည် အသက်အန္တရာယ် မဖြစ်သည့်တိုင်အောင် ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ထိခိုက်ဖို့ကတော့ ရှိနေခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

“ကောင်းပြီလေ၊ ခင်ဗျား သဘောမတူလည်း မပေးတော့ပါဘူး”ဟု ကျွန်တော်က အေးအေးသာ ပြန်ပြောသည်။ “တကယ်လို့ ခင်ဗျား သူ့ကို

ကိုပက်ပြားငါးဆယ် မပေးဘူးဆိုရင် သူဝတ်ဖို့ ကျွန်တော့်အင်္ကျီတွေထဲက တစ်ထည်တော့ ယူပါစေ။ သူ့အဝတ်တွေက ပြဲရဲနေတယ်။ ကျွန်တော့် ယုန်မွေးအင်္ကျီကို ပေးလိုက်ပါ။”

“ဘာ.... ဘယ်လိုပြောတယ်”ဟု ဆာဗီလစ်ချ်က တအံ့တဩ ရေ ရွတ်သည်။ “ယုန်မွေးအင်္ကျီကို ဘာဖြစ်လို့ပေးရမှာလဲ၊ နောက်တစ်နေရာ က စားသောက်ဆိုင်ရောက်ရင် ရောင်းပြီး အရက်သောက်ပစ်မယ်ဆိုတာ သခင်လေး သဘောမပေါက်ဘူးလား။”

“ဒီမယ် အဘိုးကြီး၊ အဲဒီပြဿနာက ခင်ဗျားနဲ့ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ ကျုပ်ဘာသာကျုပ် ရောင်းပြီး အရက်သောက်တာ၊ မသောက်တာက ခင်ဗျားအလုပ်လည်း မဟုတ်ဘူး”ဟု ကျွန်တော့်လူခရီးသည်က လှမ်းပြော သည်။ “ဒီပုဂ္ဂိုလ်လေးက သူဝတ်တဲ့အင်္ကျီ ပေးချင်စိတ်ရှိလို့ပေးတာပဲ၊ ဒါက သူ့စိတ်သာယာမှုအတွက်လုပ်တဲ့ကိစ္စပါ။ ခင်ဗျားက သူ့အစေအပါးတစ် ယောက်ပဲ၊ သူ့ခိုင်းတာလုပ်ဖို့က ခင်ဗျားရဲ့တာဝန်၊ ဆင်ခြေတက်နေစရာ မလိုဘူး။”

“ဟေ့ ... လူယုတ်မာကောင်၊ မင်း မရှက်ဘူးလား”ဟု ဆာဗီလစ်ချ် က ဒေါသတကြီး အော်ပြောသည်။ “သူ့အင်္ကျီသေးသေးလေးကို မင်းလို ကောင် ဝတ်လို့ရမတဲ့လား။ လက်မောင်းတောင် သွင်းလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး ဟေ့ သီလား။”

“စကားများမနေပါနဲ့တော့ ဆာဗီလစ်ချ်ရယ်”ဟု ကျွန်တော့်ဆရာ ဟောင်းအား ဟန့်သည်။ “အင်္ကျီကိုသာ သွားယူစမ်းပါ။”

“ဒုက္ခပါပဲကွာ”ဟု ဆာဗီလစ်ချ်က ညည်းညူပြီး ကုတ်အင်္ကျီကို ထုတ်ပေးသည်။ ခရီးသည်လည်း သူ့လက်ထဲအင်္ကျီရောက်သည်နှင့် တစ် ပြိုင်တည်း ဝတ်သည်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်နှင့် ချောင်သော်လည်း သူနှင့်ကျ တော့ အနည်းငယ်ကျပ်နေသည်။ သို့သော်လည်း ချုပ်ရိုးအနည်းငယ် စုတ် ပြဲသွားသည်မှတစ်ပါး ဝတ်လို့တော့ ရသွားသည်။ ခရီးသည်မှာ ကျွန်တော့် လက်ဆောင်ကြောင့် များစွာဝမ်းသာပျော်မြူးလျက် ရှိ၏။ သူသည် ကျွန်တော့်အား စွတ်ဖားနားအထိ လိုက်ပို့ပြီး ဦးခေါင်းကိုညွတ်၍ လေးလေး စားစား နှုတ်ဆက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်”ဟု သူကပြောသည်။ “ဒီကောင်းမှု အတွက် ဘုရားသခင်က စောင့်ရှောက်ပါစေ၊ ကျုပ်ကတော့ ဒီကြင်နာမှု ကို ဘယ်တော့မှမမေ့ပါဘူး”ဟုပြောကာ ခရီးသည်သည် သူ့လမ်း သူ့ဆက် သွားသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ကိုယ့်ခရီးကိုယ်ဆက်သည်။

ကျွန်တော် သြရင်းဘာဂ်မြို့သို့ ရောက်သည့်အခါ ဗိုလ်ချုပ်ထံ တန်း သွားသည်။ အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းရှိသော်လည်း အသက် အရွယ်ကြောင့် ခါးအနည်းငယ်ကုန်းနေသည့်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကိုတွေ့သည်။ ကျွန်တော်က အဖေ့နာမည်ကိုပြော၍ အဖေ့စာကို သူ့လက်သို့ ပေးသည်။ အဖေ့နာမည်ကိုကြားလိုက်သည့်အခါ ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်သည်။

“အေး... မင်းအဖေ အန်ဒရေးပက်ထရိုဗစ်ချိနဲ့ ငါတွေ့တုန်းက မင်း အဖေက မင်းအသက်လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ အခုပြန်စဉ်းစားရင် မနေ့ တစ်နေ့ကလိုပါပဲကွာ။ မင်းကိုမြင်တော့ သူ့ကိုသိပ်သတိရတယ်။ သူနဲ့ တွေ့တုန်းက သူဟာ မင်းလိုလူချောတစ်ယောက်ပဲကွ။ အင်း... အချိန်တွေ က သိပ်ကိုအကုန်မြန်လှပါလားကွယ်”

သူသည် စာအိတ်ကို ဖောက်ဖတ်သည်။ ဖတ်ရင်းပင် စာထဲ၌ပါလာ သည့် အကြောင်းအရာများကို ဝေဖန်သုံးသပ်လျက်ရှိပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ် ကို ပွေ့ဖက်ပြီး တရင်းတနှီးနှုတ်ဆက်လိုက်ချင်ပါတယ်တဲ့။ “အေးပေါ့... အေးပေါ့၊ ဟုတ်မှာပေါ့”

ထို့နောက် ကျွန်တော့်အား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်သည်။

“ကဲ... ဘယ်လိုလဲ၊ အေး... အေး... ကိုယ့်မိတ်ဆွေသားပဲ၊ လုပ်ပေးရ မှာပေါ့။ မင်း အိပ်စိတ်ပင်ရင်းမှာ အရာရှိအဆင့်တော့ ရမှာပါ”ဟု ပြော သည်။

“အဲဒီတော့ကာ မင်း အချိန်ဖြုန်းနေလို့ မဖြစ်ဘူး။ မနက်ဖြန်မနက် ခရီးဆက် ကြားလား။ ဘယ်လိုဂျေ့စ်ခံတပ်ကို မင်းသွား၊ ဗိုလ်ကြီးမိရီနော့ဗ် လက်အောက်မှာ အမှုထမ်းရမယ်”

“အေး... ဒီညတော့ မင်း ငါ့ဆီမှာ ညစာ လာစားလှည့်”

ညပိုင်းတွင် ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်ချုပ်အန်ဒရေးကာလိုဗစ်ချိန့်နှင့် ညစာစားရသည်။ ညစာစားပွဲတွင် ဗိုလ်ချုပ်နှင့် သူ့ကိုယ်ရေးအရာရှိ၊ ပြီး

တော့ ကျွန်တော် အားလုံးစုစုပေါင်းသုံးယောက်မျှသာ ရှိပါသည်။
နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်သည် မိုလ်ချုပ်အန်ဒရေးကာလိုဗစ်ချ်
အား နှုတ်ဆက်ပြီး ခရီးဆက်၍ ထွက်ခဲ့ရပါ၏။

။ ၃ ။

ခံတပ်

စစ်သည်များတေး-

ဘယ်လိုဂျေစ်ခံတပ်သည် သြရင်းဘဘဂ်မြို့နှင့်ဗာ့စ်(ရှေးခေတ် ရုရှား နိုင်ငံသုံး ခရီးအကွာအဝေး အတိုင်းအတာ)လေးဆယ် ကွာသည်။ လမ်းမ ကြီးသည် မတ်စောက်သော ယိတ်မြစ်ကမ်းဘေးတွင် တည်ရှိသည်။ ယိတ် မြစ်ရေပြင်ထက်တွင် ယခုချိန်ထိ ရေမခဲသေး။ မြစ်ရေသည် ကြည်ကြည် လင်လင် မရှိ။ ဆီးနှင်းခဲများ ဖုံးလွှမ်းနေသည့် ကမ်းပါးနှစ်ဖက်သည် ဖြူ ဖွေးနေသော်လည်း မြစ်ရေကတော့ မည်းနက်နောက်ကျိနေသည်။ မြစ်၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ကျယ်ဝန်းပြန့်ပြူးသော ဘတ်ဟစ်ဇ်ကွင်းပြင်ကြီး သည် လှဲလျောင်းလျက်ရှိလေသည်။

အမှောင်ရိပ်များ ကျဆင်းစ ပြုပြီ။ ကျွန်တော်တို့သည် စွတ်ဖား ကို ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်ပင် နှင်လာခဲ့ကြသည်။ “ခံတပ်က တော်တော်ဝေး သလား” ဟု ကျွန်တော်က လှည်းသမားအား မေးသည်။ “သိပ်မဝေးပါဘူး” ဟု လှည်းသမားက ပြန်ပြောသည်။ “အခုပဲ လှမ်းမြင်နေရပြီ၊ ဟိုမှာ တွေ့ လား”

ကျွန်တော်၏ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်၍ကြည့်သည်။
“ခံတပ်က ဘယ်မှာလဲ” ဟု ကျွန်တော်က တအံ့တဩမေးမိသည်။

“ဟိုမှာလေ”ဟု လှည်းသမားက ပြောကာ ရှေ့တည့်တည့်မှ ရွာငယ်လေး တစ်ရွာဆီသို့ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ ထိုခဏမှာပင် ကျွန်တော်တို့လှည်း သည် ရွာထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

ကျွန်တော်သည် လှည်းသမားအား တပ်ရင်းမှူး၏ ရုံးသို့တိုက်ရိုက် မောင်းခိုင်းသည်။ နောက်တစ်မိနစ်ခန့်အကြာတွင် စွတ်ဖားသည် သစ်သား ဘုရားရှိခိုးကျောင်းဘေးရှိ ခပ်သေးသေးအိမ်တစ်လုံးရှေ့၌ ရပ်သည်။

ကျွန်တော့်အား ထွက်၍ တွေ့မည့်သူ တစ်ဦးမျှ မရှိပါ။ ကျွန်တော် သည် အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်အောက်သို့ လျှောက်သွားပြီး တံခါးကို တွန်းဖွင့်ကာ အတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ မစွမ်းမသန်စစ်သားတစ်ယောက် စားပွဲတစ်လုံး တွင် ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ကျွန်တော်ရောက်လာကြောင်း တပ် ရင်းမှူးထံ သတင်းပို့ပေးဖို့ စစ်သားအား ကျွန်တော်က ပြောသည်။ “အထဲ ကို ဝင်သွားပါ”ဟု စစ်သားက ပြန်ပြောသည်။ “သူတို့အားလုံး အထဲမှာ ရှိကြပါတယ်”

ကျွန်တော် အခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ အခန်းမှာ ခပ်သေးသေးဖြစ် သော်လည်း သန့်ရှင်းသပ်ရပ်သည်။ အပြင်အဆင် အခင်းအကျင်းမှာ ရှေး ဆန်သည်။ အခန်း၏ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် ကြွေထည်ပစ္စည်းများ ထည့် ထားသည့် မှန်ဗီရိုတစ်လုံး ရှိသည်။ တစ်ဖက်နံရံတွင် မှန်ပေါင်သွင်းထား သည့် အရာရှိသင်တန်းဆင်းလက်မှတ်တစ်စောင် ချိတ်ဆွဲထားသည်။ ယင်း ၏ဘေးတွင် ဘေးတိုက်တန်း၍ကပ်ထားသည့် ပန်းချီကား သုံးချပ်၊ ပြတင်း ပေါက်အနီးတွင် ခေါင်း၌ပဝါစည်းထားသည့်အဘွားကြီးတစ်ယောက် ထိုင် နေသည်။

သူသည် ရှေ့၌ထိုင်နေသည့် မျက်စိတစ်ဖက်လပ်နှင့် အသက်ကြီး ကြီးအရာရှိတစ်ယောက်၏ လက်ကို ပတ်တီးစည်းပေးလျက်ရှိ၏။ အဘွား ကြီးသည် ကျွန်တော့်အား မြင်မြင်ချင်း “ဘာကိစ္စ ရှိပါသလဲ”ဟု လှမ်းမေး သည်။

ကျွန်တော်က တပ်တွင် အမှုထမ်းရမည်ဖြစ်၍ တပ်ရင်းမှူးထံ သတင်းပို့ရန် ရောက်လာခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြန်ပြောသည်။ စကားဆုံးသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲက တပ်ရင်းမှူးဟု ထင်နေမိသော

မျက်စိတစ်ဖက်လပ်အဘိုးကြီးအား လှည့်ကြည့်မိသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်ထင်သလို မဟုတ်။ အိမ်ရှင်အဘွားကြီးက ကျွန်တော့်အား လှမ်းကြည့်ပြီး “အိမ်နံနက်ပိတ်မိမိချ် အပြင်သွားတယ်” ဟု ပြောသည်။ “သူ ရာဆင်ဆီ အလည်သွားတာ။ ဒါပေမဲ့ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ငါက သူ့ဇနီးပါ။ မင်းတို့ကို တို့က ကြိုဆိုပါတယ်။ အဲဒီမှာ ထိုင်ပါ”

အဘွားကြီးသည် အိမ်စေမလေးကို လှမ်းခေါ်ပြီး တပ်ကြပ်ကြီးကို သွားခေါ်ခိုင်းသည်။ ပတ်တီးစည်းခံနေသော အရာရှိအဘိုးကြီးသည် တစ်လုံးတည်းသောမျက်စိဖြင့် ကျွန်တော့်အား စိတ်ဝင်တစားကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် “မင်းက ဘယ်တပ်ရင်းမှာ အမှုထမ်းမှာလဲ” ဟု လှမ်းမေးသည်။ ကျွန်တော်က အဖြေပေးလိုက်သည့်အခါ ဆက်၍မေးပြန်သည်။ “နေစမ်းပါဦး။ မင်းက ဘာပြုလို့ ကာကွယ်ရေးတပ်မှာ မနေဘဲ ခံတပ်ကို လာရတာလဲ” ထိုအခါ ထိုကိစ္စသည် ကျွန်တော့်အထက်အရာရှိများ၏ ဆန္ဒအရ ဖြစ်လာခြင်းဖြစ်ပါသည်ဟု ကျွန်တော်က ဖြေသည်။

“ငါ့အထင်က မင်းအပြုအမူတွေဟာ ကာကွယ်ရေးတပ်က အရာရှိတစ်ယောက်နှင့် မထိုက်တန်ဘူးလို့ သူတို့ကယူဆပြီး ...” သူ့စကားမဆုံးမီ အဘွားကြီးက-

“ဘာတွေလျှောက်မေးနေတာလဲ၊ တော်လောက်ပါပြီ”

ဟု ဗိုလ်ကြီး၏ဇနီးက ကြားဖြတ်ပြောသည်။ “သူ့ခရီးပန်းလာတယ်ဆိုတာ နားလည်မှပေါ့။ သူ့ဘာသာသူ သက်သောင့်သက်သာ နေပါစေ”

အဘွားကြီးက ကျွန်တော့်အား ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်သည်။

“မင်းအနေနဲ့ လူသူနဲ့ဝေးတဲ့ ဒီလိုနေရာမျိုး အပို့ခံရတဲ့အတွက် စိတ်မကောင်း မဖြစ်နဲ့” ဟု ပြောသည်။ “ဒီလို အပို့ခံရတာ မင်းဟာ ပထမဆုံး လူလည်း မဟုတ်ဘူး။ မင်းဟာ နောက်ဆုံးလူလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး။ နေသားထိုင်သားကျသွားတဲ့ခါကျတော့ မင်း အဆင်ပြေသွားမှာပါပဲ”

ထိုအခိုက်တွင် တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်နှင့် သန်မာထွားကျိုင်းသော ကော့ဆက်လူငယ်တပ်ကြပ်တစ်ယောက် အခန်းထဲသို့ဝင်လာသည်။ “မက္ကဆီမစ်ချ်ရေ” ဟု ဗိုလ်ကြီးဇနီးက ဆီး၍ခေါ်သည်။ “အရာရှိတစ်ယောက်အတွက် အခန်းရှာပေးပါဦး။ သပ်သပ်ရပ်ရပ်အခန်းဖြစ်ပါစေ” ဟုပြောသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ။ ဗာဆီလစ်ဆာဟာဂိုရော့ဗ်နာ”ဟု တပ်ကြပ်က ပြန်ပြောသည်။ “အိဗန်ပိုလက်စ်ဟေ့ဗ်တို့ တန်းလျားကို ပို့ပေးရင် မကောင်းဘူးလား”

“ဟယ်... မဖြစ်ပါဘူး၊ အဲဒီမှာ ပြည့်ကျပ်နေပြီ။ ဒါပေမဲ့ ပိုလက်စ်ဟေ့ဗ်က ငါ့မိတ်ဆွေပဲ။ ကဲ ဒီကအရာရှိကို ခေါ်သွား၊ မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ၊ ဪ... ပီယိုကာအန်ဒရေးယက်ဗစ်ချ် ပက်ထရူရှာတဲ့လား ... ဟုတ်ပြီ... ဟုတ်ပြီ၊ သူ့ကို ဆီမင်းကူးဇော်ဗ်ဆီ ခေါ်သွား၊ ဂရုစိုက် လုပ်ကိုင်ပေးလိုက်နော်”

ကျွန်တော်သည် အမျိုးသမီးကြီးအား ဦးညွှတ်၍ နှုတ်ဆက်ကာ အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။ တပ်ကြပ်သည် ကျွန်တော့်အား ခံတပ်မှ ပိုင်ဆိုင်သည့်မြေကွက်တစ်ကွက်၏ အစွန်းရှိ မြစ်ကမ်းပါးပေါ်မှ အိမ်တစ်လုံးဆီသို့ ခေါ်သွားသည်။ အိမ်တစ်ခြမ်းကို ပိုင်ဆိုင်သူမှာ ဆီမင်းကူးဇော်ဗ်နှင့် သူ့မိသားစုဖြစ်သည်။ ကျန်တစ်ခြမ်းကို ယခု ကျွန်တော့်အား နေရာချထားပေးခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အိမ်ထဲတွင် လိုက်ကာတစ်ခုနှင့်ကာထားသည့် အခန်းတစ်ခန်းသာရှိသော်လည်း သပ်ရပ်သန့်ရှင်းသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ကျွန်တော်၏ ငယ်ရွယ်နုပျိုသော ဘဝကို အခုလို သာယာမှုမရှိသည့် နေရာမျိုး၌ မြုပ်နှံရတော့မည့်အဖြစ်ကို ကျွန်တော် များစွာ စိတ်ထိခိုက်ခြင်းဖြစ်ရပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ညစာကိုပင် မစားတော့ဘဲ အိပ်ရာဝင်ခဲ့သည်။

နောက်တစ်နေ့မနက် ကျွန်တော် အဝတ်လဲနေခိုက်တွင် အိမ်ရှေ့တံခါးပွင့်သွားပြီး အခန်းထဲသို့ လူငယ်အရာရှိတစ်ယောက် ဝင်လာသည်။ သူ့အရပ်သည် အတော်ကလေး ပုသည်။ အသားညိုသော်လည်း လူချောတစ်ယောက်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ သွက်လက်ချက်ချာသော ဟန်အမူအရာလည်း ရှိသည်။

“အခုလို လာပြီး ကိုယ်တိုင်နှုတ်ဆက်တဲ့အတွက် ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါခင်ဗျာ”ဟု သူက ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့်ပြောသည်။

“ခင်ဗျား ရောက်တယ်ဆိုတဲ့သတင်းကို ကျွန်တော် မနေ့က ကြားပါတယ်။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားနဲ့ဆုံမိတဲ့အထိ စောင့်ဖို့ စိတ်ကူးပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့မျက်နှာကို ကြည့်ချင်မြင်ချင်တဲ့ဆန္ဒက သိပ်ကြီး

မားလာလို့ ဆက်ပြီးမစောင့်နိုင်တော့အဖြစ် ရောက်သွားပါတယ်။ ခင်ဗျားက ဒီကိုရောက်တာ မကြာသေးတော့ ကျွန်တော်ပြောတဲ့စကားကို နားလည်ချင်မှ လည်ပါလိမ့်မယ်”

ဤလူငယ်သည် နှစ်ဦးချင်း စိန်ခေါ်တိုက်ပွဲကြောင့် လုံခြုံရေးတပ်မှ အပြောင်းခံရသည့် အရာရှိပေါက်စတစ်ယောက်ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် တွေးမိသည်။ သူနှင့်ကျွန်တော်သည် ချက်ချင်းပင် ရင်းနှီးခင်မင်လာသည်။ သူ့နာမည်မှာ ‘ရှာဗာဘရင်း’ ဖြစ်၍ အလွန်အကင်းပါးသည်။ ဟာသဉာဏ်လည်း ရှိ၍ စကားပြောကောင်းသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။

သူသည် တပ်ရင်းမှူးနှင့် သူ့မိသားစုခံတပ်တွင်းရှိ လူ့အဖွဲ့အစည်းနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်အကြောင်းများကို ခရေစေ့တွင်းကျ ပြောပြသည်။ သူ့စကားများကို နားထောင်နေသော ကျွန်တော်သည် အတောမသတ်နိုင်အောင် ရယ်နေရပါသည်။ ထိုနေ့က ရှာဗာဘရင်းနှင့် ကျွန်တော် စကားလက်ဆုံကျနေခိုက် မနေ့က တပ်ရင်းမှူးအိမ်တွင်တွေ့ခဲ့ဖူးသော စစ်သားရောက်လာသည်။ တပ်ရင်းမှူး၏ဇနီး ဗာဆီလစ်ဆာ ဟာဂိုရော့ဗ်နာက ယနေ့ည ညစာကို သူတို့အိမ်၌ စားရန် အဖိတ်ခိုင်းလိုက်ကြောင်း ပြောသည်။ ရှာဗာဘရင်းက ကျွန်တော့်အား သူလိုက်ပို့ပါရစေဟု ပြောပါသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တပ်ရင်းမှူးအိမ်ဘက်သို့ လျှောက်လာခိုက်တွင် ကွင်းထဲ၌ တန်းစီနေသော လူနှစ်ဆယ်ခန့်ကို မြင်ရသည်။

သူတို့ရှေ့တွင် အရပ် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် သွက်လက်ဖျတ်လတ်ဆဲဖြစ်သော တပ်ရင်းမှူး ရပ်နေသည်ကို သတိထားမိသည်။ ရှာဗာဘရင်းနှင့် ကျွန်တော်တို့အား မြင်လိုက်သောအခါ တပ်ရင်းမှူးသည် ကျွန်တော်တို့ထံ လျှောက်လာသည်။ ကျွန်တော့်အား နှုတ်ဆက်စကား ပြောပြီး တန်းစီနေသူများထံ ပြန်သွားသည်။

ဗာဆီလစ်ဆာ ဟာဂိုရော့ဗ်နာသည် ကျွန်တော်တို့အား တရင်းတနီးဆီးကြိုသည်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော့်အား မိတ်ဟောင်းတစ်ယောက် သဖွယ် ဆက်ဆံပြောဆိုသည်။ မစွမ်းမသန်စစ်သားသည် ညစာ တည်ခင်းနေသော အိမ်စေမလေးအား ဝင်ရောက်ကူညီလျက် ရှိပါသည်။

“အိဗန်ကပ်စ်မစ်ချ်က ဒီနေ့ သူ လူတွေကို စစ်ရေးလေ့ကျင့်ပေးတာ

အချိန်အများကြီးယူနေပါပေါ့လား”ဟု တပ်ရင်းမှူးကတော်က ပြောသည်။

“ဟဲ့ ပါလာရှာ ... မင်းတပ်မှူးကို သွားခေါ်ချေတော့၊ ညစာ စားတော့မယ်လို့ ပြော။ မာယာတစ်ယောက်ကော ဘယ်ရောက်နေလဲ”

ထိုအခိုက်မှာပင် မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်း၊ နှင်းဆီရောင်သန်းနေသော အသက် ဆယ့်ရှစ်နှစ်အရွယ် မိန်းမပျိုတစ်ယောက် အခန်းထဲဝင်လာသည်။ မာယာဟုခေါ်သော ဤမိန်းကလေးအကြောင်းကို ရှာဗာဘရင်းထံမှ ကျွန်တော် သိတန်သလောက် သိခဲ့ပြီးပြီ။ မာယာသည် ဗိုလ်ကြီးသမီးဖြစ်၍ ရိုးရိုးအအ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဟုဆိုပါသည်။ မာယာသည် အခန်းထောင့်သို့ သွား၍ထိုင်ကာ အဝတ်တစ်ထည် ချုပ်နေသည်။

ဤအတောအတွင်း ဂေါ်ဖီစွပ်ပြုတ်ရည်ပန်းကန်များ ယူလာကြသည်။ ဗာဆီလစ်ဆာသည် အခုအချိန်ထိ ရောက်မလာသေးသော တပ်ရင်းမှူးအား ခေါ်ရန် ပါလာရှာအား နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်လွှတ်ပြန်သည်။ ချက်ချင်းလိုလိုပင် ဗိုလ်ကြီးကပ်ဇ်မစ်ချ်သည် မျက်စိတစ်ဖက်လပ်အရာရှိ အဘိုးကြီးနှင့်အတူ ပေါ်လာသည်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်ကြသည်။ တပ်ရင်းမှူးကတော်က ကျွန်တော့်မိဘတွေက ဘယ်သူတွေလဲ၊ အခုထိရှိကြသေးလား၊ ဘယ်မှာနေကြသလဲ၊ ငွေကြေးဘယ်လောက်ဝင်သလဲ စသည် စသည်များကို စူးစမ်းသည်။ ကျွန်တော့်အဖေတွင် မြေကျွန်သုံးရာ ရှိသည်ဟု သိလိုက်ရသောအခါ တအံ့တဩရေရွတ်သည်။

“အားကျဖို့ကောင်းလိုက်တာ” တချို့လူတွေများ တော်တော်ကို ချမ်းသာကြတာပဲနော်။ တို့မှာဖြင့် အိမ်စေမလေး ပါလာရှာတစ်ယောက်မှ အနိုင်နိုင်ရယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီထက်အခြေအနေမဆိုးသေးတဲ့အတွက် ဘုရားသခင်ကို ကျေးဇူးတင်ရမလို ဖြစ်နေတယ်။ တို့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေတာ သမီးလေးမာယာအတွက်ပါပဲ။ သမီးလေးက အိမ်ထောင်ချပေးရမယ့် အရွယ်ရောက်နေပြီ။ တကယ်လို့ လက်ထပ်မယ်ဆိုရင် သူ့ဘက်မှာ သတို့သမီး ခန်းဝင်ပစ္စည်းအနေနဲ့ ဘာတွေရှိမလဲ။ ဘီးတစ်ချောင်း၊ တံမြက်စည်းတစ်ချောင်းနဲ့ ရူဘယ်ငွေဒင်္ဂါးပြားတစ်ပြားပဲ ရှိမှာ။ တကယ်လို့များ လူရိုးလူကောင်းတစ်ယောက်က သူ့ကိုလက်ထပ်ချင်ပါတယ် ဆိုရင်တော့ သိပ်

ကောင်းမှာပဲ။ အဲသလိုသာမဟုတ်လို့ကတော့ မိန်းကလေးခမျာ ဘဝတစ်
လျှောက်လုံး အပျိုကြီးဘဝနဲ့အရိုးထုတ်သွားရတော့မှာ သေချာတယ်”

ကျွန်တော်သည် မာယာအိဗန်နေ့ဗ်နာအား လှမ်း၍အကဲခတ်မိ
သည်။ မာယာမျက်နှာသည် ကြက်သွေးရောင်သန်းနေသည်။ မျက်ရည်
ပေါက်ကြီးများမှာလည်း သူ့ပန်းကန်ထဲသို့ တစ်ပေါက်ချင်းကျလျက်ရှိ၏။

ကျွန်တော် သူ့အတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရပါသည်။ စကားလမ်း
ကြောင်း ပြောင်းသွားအောင် ကပျာကယာ အားထုတ်မိသည်။

“ကျွန်တော် ကြားခဲ့တယ်ခင်ဗျ”ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။ “ဘတ်
ရှုကာတွေက ဒီခံတပ်ကို ဝင်တိုက်ဖို့ စီစဉ်နေသတဲ့”

“မင်း ဘယ်ကကြားခဲ့သလဲ”ဟု ဗိုလ်ကြီးကပ်ဇ်မစ်ချ်က လှမ်းမေး
သည်။

“ဩရင်းဘုဂ်မှာ ပြောဆိုနေသံ ကြားခဲ့ရတာပါ”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိပါဘူးကွာ၊ ဒီဘက်မှာ အေးချမ်းငြိမ်သက်နေတာ ကြာ
လှပြီ။ ဘတ်ရှုကာတွေဟာ ကာဟစ်ဇ်မှာ သင်ခန်းစာရခဲ့ပြီးကတည်းက
ကြောက်နေကြတာပဲ။ သူတို့အနေနဲ့ တို့ကိုတိုက်ဖို့ အလားအလာဟာ သိပ်
ကိုနည်းတယ်။ တကယ်လို့ လာတိုက်လည်း ငါက သူတို့ကို ဆယ့်နှစ်နှစ်
တိတိ မမေ့နိုင်လောက်တဲ့ သင်ခန်းစာကောင်းတစ်ခု ပေးရမှာပေါ့”

“ဒီလို ရုတ်တရက် ဝင်ပြီး အတိုက်ခံရမယ့် ဘေးအန္တရာယ်မျိုးရှိတဲ့
နေရာမှာ နေရတာ မကြောက်ဘူးလားခင်ဗျာ”ဟု ကျွန်တော်က ဗာဆီလစ်
ဆာအား မေးသည်။

“အခုတော့ အလေ့အကျင့် ရှိသွားလို့ မကြောက်တော့ဘူး ကွယ့်”ဟု
ဗာဆီလစ်ဆာက ပြန်ပြောသည်။ “လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်နှစ်ဆယ်လောက်တုန်း
ကတော့ တို့များ ဒီခံတပ်ကို ရောက်စဆိုတော့ တအားကို ကြောက်တာပေါ့
ကွယ်။ ဒါပေမဲ့ ခုကျတော့ မကြောက်တော့ဘူး။ ရိုးသွားပြီ”

တပ်မှူးကတော်က သိပ်သတ္တိကောင်းတယ်ဟု ရှာဗာဘရင်းက
ဝင်ပြောသည်။ “တပ်မှူးကတော် သတ္တိကောင်းကြောင်း ဗိုလ်ကြီးအိဗန်
ကပ်ဇ်မစ်ချ်က သက်သေခံနိုင်တယ်”

“ဘာကွ ...”ဟု ဗိုလ်ကြီးက ပြောသည်။ “ဪ... အင်း၊ သူက

မင်းတို့လို အသည်းကြောင်တတ်တဲ့အစားမှ မဟုတ်တာ”

“မာယာအိဗန်နော့ဗ်နာကော မကြောက်ဘူးလား”ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။ “သူကလည်း တပ်မှူးကတော်လို သတ္တိကောင်းတာပဲလား”

“မာယာလား ဟင်း ... သတ္တိလုံးဝမရှိဘူး၊ သူရဲဘောကြောင်တယ်။ သူက အခုအချိန်ထိ ရိုင်ဖယ်သေနတ်သံကြားရင် နေစရာ မရှိတော့ဘူး။ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်နေတာပဲ”

ကျွန်တော်တို့အားလုံး စားပွဲမှ ထကြသည်။ ဗိုလ်ကြီးလင်မယား သည် ကျွန်တော်တို့အား နှုတ်ဆက်ကာ အိမ်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားကြ သည်။

ကျွန်တော်သည် ရှာဗာဘရင်း၏အခန်းသို့ လိုက်သွားသည်။ တစ် ညနေခင်းလုံး ကျွန်တော်သည် သူနှင့်စကားပြောရင်း အချိန်ကုန်သည်။

နှစ်ဦးချင်းတိုက်ပွဲ

သီတင်းပတ်အနည်းငယ်မျှ ကုန်လွန်သွားခဲ့ပြီ။ ခံတပ်တွင်း၌နေသည့် ကျွန်တော်၏ဘဝသည် အဆင်ပြေရုံမျှမက သာယာပျော်ရွှင်မှုကိုပင် ရရှိနေသည်။ ကျွန်တော့်အား တပ်ရင်းမှူးမိသားစုက သူတို့မိသားစုထဲမှ တစ်ဦးသဖွယ် တရင်းတနှီးဆက်ဆံနေကြသဖြင့် များစွာစိတ်ချမ်းသာရပါသည်။

တပ်ရင်းမှူးနှင့် သူ့ဇနီးတို့သည် လူ့အဖိုးတန်များဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။ သာမန်စစ်သားတစ်ယောက်၏သားဖြစ်သော အိဗန်ကပ်ဇ်မစ်ချ်သည် ပညာတတ်တစ်ဦး မဟုတ်ပါ။ သို့သော်လည်း သူ၏လုံ့လ၊ ဝီရိယဖြင့် အရာရှိဘဝသို့ တက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူသည် လူရိုးလူအေးတစ်ဦး ဖြစ်၏။ ရိုးလွန်းအားကြီးသဖြင့် 'အ'သည်ဟု ပြောရမလိုဖြစ်နေသည်။ တစ်ဖက်သားအပေါ် သနားကြင်နာတတ်သောစိတ်လည်း ရှိသည်။

အမှန်တော့ သူ့ဘဝကို သူ့ဇနီးက စီမံခန့်ခွဲနေခြင်းဖြစ်သည်။ ဤအချက်မှာလည်း ပေါ့ပေါ့တန်တန် နေတတ်သောသူ့စိတ်နှင့် များစွာသင့်လျော်သည်ဟု ယူဆနိုင်ဖွယ်ရာ ရှိပါသည်။

သူ့ဇနီး ဗာဆီလစ်ဆာ ဟာဂိုရော့ဗ်နာသည် ခံတပ်၏လုပ်ငန်းများ

ကို သူ့အိမ်မှုကိစ္စများ၏အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုဟု သဘောထားသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူသည် အိမ်တွင်းရေးရာ အိမ်မှုကိစ္စများ စီမံခန့်ခွဲသလို၊ ခံတပ်၏လုပ်ငန်းများကိုလည်း စိတ်ဝင်တစား စီမံခန့်ခွဲခြင်းပြုသည်။

သူတို့သမီး 'မာယာအိဗန်နော့ဗ်နာ'သည် ပထမတွင် ကျွန်တော့်အား ရှက်နေသော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် အဆင်ပြေသွားပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်များသဖွယ် ခင်မင်ရင်းနှီးသွားကြသည်။ သူသည် အသိဉာဏ်လည်းရှိ၍ ခံစားမှုလည်းရှိသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်တော်သည် ကြင်နာသနားတတ်သော သူတို့မိသားစုအပေါ်တွင် သံယောဇဉ်ဖြစ်လာသည်။ ထိုမျှသာမက ခံတပ်အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းကို တာဝန်ယူထားသော မျက်စိတစ်ဖက်လပ်ဗိုလ်အိဗန်အစ်ဂ်နာတပ်ချ်ကိုလည်း ခင်မင်လာခဲ့သည်။

ရှာဗာဘရင်းကတော့ အိဗန်အစ်ဂ်နာတပ်ချ်အား နှစ်သက်ပုံမပေါ်ပါ။ ကျွန်တော် ဝင်ထွက်နေသည့်အိမ်မှ အိမ်ရှင်မနှင့် ဗိုလ်အိဗန်အစ်ဂ်နာတပ်ချ်တို့အပေါ် မသင်္ကာကြောင်း မကြာခဏ ရိုးတိုးရိပ်တိတ် ပြောလေ့ရှိသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်တော်ကတော့ သူ၏ထင်မြင်ချက်သည် အခြေအမြစ်မရှိဟု ယူဆသည်။

မကြာခင်မှာပင် ကျွန်တော်သည် အရာရှိအဆင့်ကို ရခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်ကို ပေးထားသည့် တာဝန်ဝတ္တရားများသည် မကြီးလေးလှပါ။ ဘုရားသခင်စွန့်ပစ်ထားသော ဤခံတပ်မျိုးတွင် စစ်ဆေးမည့်သူလည်း မရှိ၊ စစ်ရေးလေ့ကျင့်ခန်းများလည်း မရှိ၊ ကင်းစောင့်များ ချရသည့်အလုပ်လည်း မရှိ။ ကျွန်တော်တို့တပ်ရင်းမှူးသည် မကြာခဏ သူ့စစ်သားများအား စစ်ရေးပြကွင်းအတွင်း၌ စစ်ရေးလေ့ကျင့်ခန်းများကို သင်ကြားပေးလေ့ရှိသည်။

သို့သော်လည်း သူ့တပည့်အားလုံးလိုလိုပင် ညာနှင့်ဘယ်ကိုပင် မခွဲတတ်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ့တပည့်ရဲဘော်များသည် လေ့ကျင့်ရေးကွင်းထဲ ရောက်သည့်အခါတိုင်း ဘယ်ညာမှားမည်ကို စိုးရိမ်သဖြင့် သူတို့ပခုံးများနှင့် နဖူးကို လက်ဝါးကပ်တိုင်ပုံသဏ္ဍာန် လက်ဖြင့် တို့ထိပြီး ဘုရားသခင်ကို အာရုံပြုလေ့ရှိကြပါသည်။

ရှာဗာဘရင်း၏ထံတွင် ပြင်သစ်ဘာသာစာအုပ် အနည်းငယ်ရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုစာအုပ်များကို ငှား၍ဖတ်လေ့ရှိရာ ပြင်သစ်ဘာသာဘက်တွင် အထိုက်အလျောက် တီးမိခေါက်မိကာ စာပေဘက်တွင် ဝါသနာရှိလာခဲ့သည်။ ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် ရေးထားသောစာအုပ်များကို ဘာသာပြန်တတ်ရန် ကျွန်တော် အားထုတ်ခဲ့သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကဗျာများလည်း စပ်ခဲ့သည်။

ယခုအခါတွင် ကျွန်တော်သည် နေ့တိုင်းလိုလိုပင် တပ်ရင်းမှူးအိမ်၌ ညစာစားသည်။ နောက် နေ့လယ်ဘက်တွင်လည်း ထိုအိမ်မှာပင် ကျွန်တော် အချိန်ကုန်ခဲ့သည်က များ၏။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် ဖာသာဂါရပ်ဆင်၊ သူ့ဇနီးအေကူလီနာပင် ဗီလော့စ်နာတို့နှင့်ပါ ခင်မင်ရင်းနှီးလာခဲ့သည်။ ရှာဗာဘရင်းနှင့်တော့ နေ့တိုင်းဆုံသည်။ သို့သော်လည်း အချိန်တွေကြာလာသည်နှင့်အမျှ သူ့အပြောအဆိုများသည် ကျွန်တော်တို့အဖို့ မနှစ်မြို့စရာများ ဖြစ်လာလျက်ရှိ၏။

အထူးသဖြင့် တပ်ရင်းမှူးမိသားစုအပေါ်၌ သရော်ပြောင်လှောင်သည့် စကားများ၊ မာယာအီဗန်နော့စ်နာအား သရော်ရှုတ်ချသည့်စကားများသည် ကျွန်တော် လုံးဝလက်မခံနိုင်သည့်စကားများ ဖြစ်လာနေသည်။

သတင်းတွေ အမျိုးမျိုး ကြားနေရသော်လည်း ဤနယ်မြေအတွင်း၌ ဘတ်ရှ်ကာသူပုန်များ ထကြွလာမည့် အရိပ်အခြည်ကိုမူ မတွေ့ရပါ။ ကျွန်တော်တို့ခံတပ်၏ပတ်ဝန်းကျင်နယ်မြေအတွင်း၌ တည်ငြိမ်အေးချမ်းလျက် ရှိပါသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်တို့ငြိမ်းအေးသာယာမှုသည် မမျှော်လင့်သော အတွင်းပဋိပက္ခများကြောင့် ပျက်ပြားခဲ့ရပါသည်။

ကျွန်တော် ကဗျာများစပ်နေသည်ဟု ပြောခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအချိန်အခါက အခြေအနေနှင့်တွက်ပါက ကျွန်တော်၏ကဗျာများသည် ကဗျာကောင်းများဟု ဆိုနိုင်လောက်ပါသည်။

တစ်ခါသော် ကျွန်တော်သည် ကဗျာတစ်ပုဒ် စပ်လိုရသည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှ အလွန်ကျေနပ်နှစ်သက်သောကဗျာတစ်ပုဒ်ဖြစ်ပါသည်။ ကဗျာဝါသနာပါသည့် ကဗျာဆရာတို့သည် ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို အောင်မြင်